

യുംബജരി

വള്ളേതൊടി ശോപാലഫേനോൾ.

ഒ യു റ ണ്ണ റി

കന്നമം ഭാഗ്യം.

റഹമകത്താ:
വള്ളേതോടിം ശ്രോപാലുമനോൻ.

കുന്നംപതിപ്പ്
കോപ്പി 1000

1120 കക്കക്കം
വില്ല് 1ക. 8ണ.

പ്രസാധകകാർ,
വള്ളേതോടി ഗമ്മാലയം,
ചെറുതുരത്തി.

ഒരുഞ്ചോദയം അസ്സ്, റടക്കാഞ്ചുവാരി.

പക്ഷ്യവകാശം വള്ളേതോടി ഗമ്മാലയത്തിന്. ഏസി
പ്രതികളിലും വള്ളേതോടിക്കെന്ന സീലംഭാധിരിഞ്ഞും.

അര വാതാരിക

I

ങ്ങ കാർണ്ണറാഖിന ദിവ്—കൊല്ലുവച്ച് 1070—മാം ബാഡ്യതൽ 80 വരെ—തുണ്ടു രാമാനജാചാഞ്ചലെട ജമ്മുമിയാശ പെട്ടു നാട്ടി, ഒക്കെത്തെ പെട്ടു രാജാവിൻ്റെ സചിവനായ കോൺഡോൻ കാഞ്ചകായെട രംജുമായ മംഗലംപ്രദേശത്ത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവന്നാരായ മഹോദയയൊക്കെട നേരുത്പത്തി, നടന്നപോന്ന ലളിതകലാവിലം സം ഏറ്റുമേശ അഭിരാമമായിരുന്നു! പരമസാത്പരികനം പരിപക്വപണ്ഡിതനും ദിവുശ്ശുമഹാരാജയിരുന്നു വള്ളത്തോടു രാജ്യാന്ധിമനോന്നാകനു കലപതിയോടുള്ളടച്ചിലും ഒക്കെ ഗ്രാമം; പുഖ്യമാരോടും യുവാക്കന്മാരോടും ഒക്കപോലെ ഇന്നത്തീ അവരവക്കാത്തവള്ളും പെട്ടുമരന്നാളിലും കലാപ്രശ്നയിലും ഫലിതപ്രവീണനമായ കട്ടങ്ങോടു മല്ലിയേറ്റി ഭാമോദരനെള്ളയതാക്കനു യുഖജനനേതാവും; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും ഇന്നു കേരളത്തിലെ കാവികലഗ്നജായിച്ചുമനത്താളിമായ വള്ളത്തോടും, പ്രശ്നയകവി കുറപ്പുറുതു കേശവൻനായരവർക്കൾ, ഇതെഴുത്തുന്നാളിടെ വസ്തുതയായ കാവിപ്പറമ്പു കിട്ടണ്ണിനായർ ദത്തായ യുവകാവികൾ; ഇവരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ഇവർത്തന്നെവേഷക്കാരായി ദാടത്തിലിരുന്ന ശാക്താദാതിനാടകകാഡിനയങ്ങൾ; ആഴ്ചക്കോട മുള്ളു ‘പരിപ്പാരാഖിവാല്പിനീ’ സഞ്ചിലെ പ്രസംഗങ്ങളിലും കാവുചാരായണങ്ങളിലും— ക്രതകാലത്തിൽ ആഞ്ചേപോയ ഇംഗ്ലീഷുക്കരത്തിലുള്ള ‘പിന്നാംചും’എന്ന തൃഥാഖ്യാത വാചകങ്ങൾ നോക്കിക്കാണാം.

ഈ സംഘത്തിൽ പ്രസ്തുതഗമകന്താവായ വള്ളരേതാടം ശോപാലമേനോന്നവർക്കളിൽഡായിങ്ങ; പകെഷ് അദ്ദേഹം ചോന്നഫേറ്റു കുറെ വൈകിയിട്ടാണ്.

മംഗലംപ്രദേശത്തിന്നുള്ള പല്ലബിഭ്രംഗത്തുമുള്ള വള്ളരേതാ രാഗഹത്തിൽ കൊല്ലുവണ്ണം 1057 എടവത്തിൽ തിരവാതിരകാ ഭിലാണ് ഇദ്ദേഹം ഭ്രാതരകായത്¹. പിതാവായ കുരേരേട്ടത്തു റാ ഷ്ടീനവുതിരി, ഈ പുതുനേര എഴുവത്തിൽ കാക്കകൾ പതിയാറാ കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ കാലഗതിയടങ്ക. മാതാവായ നാണിനാ മു, സാന്തരിലയും സാതപികപ്രക്രതിയുമായ ഒരുക്കുചുറ്റുവാ; സ്ഥിയായിങ്ങ. 88 മകരത്തിൽ, 57 വയസ്സിൽ, ഇഹലോകവാ സം ഉപേക്ഷിച്ച ആ സാധ്യപിയുടെ മധുരസപാവത്തിനേരു പാ റിമളം ഇന്നം അപ്രദേശങ്ങളിൽ തങ്ങിനിൽപ്പണം². മരിയുള്ളതു വരെ, താൻ മുത്താഴം കഴിയേണ്ടുമെക്കിൽ അതിമികളിടുന്നു കൂ ടംബാംഗങ്ങളിടുന്നു. കേൾബാം കഴിഞ്ഞു വേലിയങ്കിൽ രാനനി ക്ലിന സംയോത്തക്കണ്ണതു സംബന്ധം വല്ലതും കൊച്ചത്തിനാശേഷ മേ ഉള്ള എന്ന നിർബന്ധം വെച്ചുപോന്ന ആ ആർദ്ദാദയയാ യ കട്ടംബിനിയെ ഇന്നം അപ്രദേശത്തുകാർ കേതിപ്പുണ്ണം അന സ്കൂരിയുള്ളണം³. എന്തിനും? ആ കവിപ്രസ്താവിനേരു സപാഡാവോ സ്കംഖത്തെ, വായനക്കാക്കം, വിശ്രേഷിച്ച വാസ്തവ്യനില്ലാ യ ആ മാതാവിനും കണ്ണമധുരമായ ഇം കവിയുടെ വാക്കകളെ കൊണ്ടുതന്നെ താൻ പുക്കരത്തെട്ട്:

‘അവിടെനെ നിസ്ത്രീസിഭമാ പരിഞ്ഞുഖലുന്തിനം ഹൃഷാലുന്നം കുന്നനാളികപെട്ടുവൈകിലംമരണം പിന്നെ മരകകില്ലോരാം. നിജുള്ളനാനേനംടിതു വന്തുവാ കാട്ടിപ്പുജമാനുമന്മാൻ ഉലക്കികൾ വിരഞ്ഞുനോക്കിയാൽ വളരെള്ളമുഖ്യിനിയും മേ.

* * * *

ഗ്രഹജ്ഞാലി മുജും നിഘ്നഹിച്ചുമെ ബംക്കിയുമഹാജ്ഞാക്കണ്ണം പുരുഷുപുരാണക്കീർത്തനുവണ്ണാശിക്കിയയാൽ കഴിച്ചിട്ടിട്ടും.

സകലോപരി ലോകരോത്തതിനുമുകേൽനാം നടത്തിട്ടുണ്ടോ, അവിടെങ്കുറിച്ചിരുപ്പുമാപ്പുണ്ടോ, ദൈവി യാവിപ്പുവരിപ്പുതെങ്കിലോ. കഴിമട്ടിവമന്മുഖങ്ങളും പരയാതെ പെയ്തായ പാശിതിൽ അതിഭർപ്പിക്കാതെയും വിത്രുഡബ്ലിലെന്നു തികച്ചുനില്പിക്കേം.

* * * *

മനതാർ മലിനികർമ്മിച്ചിട്ടും നിന്നേപ്പുള്ളം വിത്രുഡബ്ലിനി അന്നപാഹതപല്ലുസംശയമാക്കന്നും ചിലപദമാന്തിരിപ്പുയും. അഴകാൻ, വരുകാൻഎന്തു, പൊന്നനിറമാം മെരും, ഭിന്നനാമനന്നു, ശരിയാക്കാൻ ശാന്തിഭാവമി—പ്രതിച്ഛിളിയെയെന്നു കാണണാം!

(ക്രി പിലാപം—‘കവനക്കരഞ്ഞി’)

നാലു സന്താനങ്ങൾ മുത്തുവിനാൽ അപഹരിപ്പിച്ചുപെട്ട ആ മാതാവിൻ്റെ ബാഘവിത്രുമതിനിന്റെ ഏകാവലംബനമായ ഇം പുത്രന്റെയും ബാല്യത്തെ ബാലാരിച്ചുകൂടാ കടിച്ചുകാൻ പോന്നു. തൃപ്തിലും, പത്രപത്രിരണ്ട് വയസ്സായതിനാശേഷമേ, ഇം കിമാരനെ എഴുതിനിന്ന് വെള്ളുകരഞ്ഞായായുള്ളി. ഒരു നാ കെളിത്തച്ചുന്നെൻ്റെ അടക്കാൻ അക്ഷരവിലു സംഭ്രംഗിച്ചതിനാശേ ഷ്യം, വെള്ളുരക്കാട്ട് അടക്കത താവഴിയായ പഴുക്കിയത്രു * ചെന്ന താമസിച്ചു്, അവിടെന്നുള്ള ഒരു ചില്ലറ മാനേജ്മെൻ്റ് ഏലി

* കൊല്ലവഷ്ടം പത്രാം സുരാംണിന്റെ ഉത്തരാല്പത്തിൽ, കൊള്ളി ശക്തന്തരവുരംഞ്ഞെൻ്റെ കൂലത്തോ, അവിടെത്തെ ദരിക്കാരൻ പട്ടംകുടുംബം റാഡകോപത്രിനു പാത്രമായ പജ്ജിയത്രു നു തെന്നായും വെട്ടത്തുനാട്ടിൽ വന്ന കോൺടിമേന്റോൻ കാഞ്ഞക്കായക തുടെ രാമസിപ്പുകയുണ്ടായി. തിരുഹാനമായി എസ്റ്റാംപ്രൈവറിയുണ്ടോ, കായും കാഞ്ഞക്കായക തുടെ റാഡകോപി അവിടെത്തെ വാസ്തവം മനസ്സിലുണ്ടാക്കി ആസം തീപ്പിച്ചു. പിന്നീട് പജ്ജിയത്രുനായൻ പിവാഹംചെള്ളുരു കാഞ്ഞക്കായക റാഡ ഒരു മജമകക്കെള്ളാണോ. അതിപുണ്ടായ ഒരു സന്താനത്തെ, സ്കീസ റാനമില്ലാതിന്നു പജ്ജിയത്തെയുള്ള ഒരേതട്ടത്രു. ഇം മുന്നു നായങ്ങൾ എഴുവിത്തിയുടെ ഒഴുവിന്തുനാണോ നാട്ടുവട കൂവി.

മനററി സ്കൂളിൽ റണ്ട് കൊല്ലുത്തോളം പറിപ്പ്. പൊതുജനങ്ങൾ കാം ഇംഗ്ലീഷ് വിഭ്രാംഭാസത്തിൽ ആസക്തിയും ഉയർന്ന തവാട്ടികാക്കൽക്കി ഉദ്ദോഗങ്ങളിൽ അഭിലാഷവും ഉണ്ടായിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. റണ്ട് കൊല്ലുത്തോളം അ സ്കൂളിൽ നാമാവശ്യം ശ്രമായപ്പോൾ, കൊല്ലുകോട്ടും ചെഹരും ശ്രമിച്ചേണ്ടതും പറിപ്പി ജ്ഞാനായി, ഇദ്ദേഹം അവിടെയുള്ള ഒരു ബഹുമാനപ്പെട്ട യജ്ഞം പ്രേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അ സന്ദർഭത്തിൽ അവിടെയുള്ള ഫേറ്റ് നടപ്പണായതുമൂലം, സ്കൂളിൽപ്പേരുള്ളതിനാ മനുതന്നെ സ്പദഭേദത്തോളം മടങ്ങിപ്പോരേണ്ടിവന്നു. പിന്നീട്, നല്ലായ നാട്ട് കാൽനടപ്പായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അക്കാദമി, ഇംഗ്ലീഷ് മാതൃഭാഷ നേരു വെട്ടിയുള്ള പുതിയശാഖക്കാരിയായിരുന്നു. ഒരു കൂടിയിൽ മടക്കിയ ഒരു കെട്ട ഐംഡേപ്പു് കെലവാള്ളു് കഴിഡിലും ഒരു ഗൂഡിൻപെൻ ചെവിയിട്ടുകൾഡിലുമായി, ഹൈം് മുമ്പായ കൊട്ടക്കണ്ണ കൂടേന്നു നാലോ അഞ്ചും ചൊരുവും കുടിച്ച തൈക്ക വടക്ക് നടക്കുക എന്ന അ ജീവിതം അ നിലയിൽത്തന്നെ തുടർന്നോന്നാംവകിൽ—ഹാ, ആധാരപ്പെടുത്താനുള്ള അ ഗൂഡിൻപെൻറു നാലു സ്ഥാനത്തോൾ, ആതുരാനകവാർപ്പമായി ചെഡവത്തിന്റെ കിറക്കാർ’ എന്ന തുടി എഴുതാനുള്ള തുവൽ വെച്ചുകളിയ ഇംഗ്ലീഷിലും കൈകരളിയുടെ ഭാഗമെയും, സവോർക്കപ്പേണ്ട വത്തില്ലെട്ട!

എരാക്കരെ റണ്ട് കൊല്ലുത്തോളം, ഇംഗ്ലീഷ് വിഭ്രാംഭാസത്തിന്റെ മലഭാഷ ഇംഗ്ലീഷിലും പദവിയിൽ ചുററിനടന്ന വിശ്വാസായ ഇംഗ്ലീഷ് ചെരുപ്പുക്കാരെന്നു, പിന്നീട് കാരണവർ തവാട്ടിലെ കലവാറത്താക്കാൻകാരനാക്കി നിന്ത്തി. കൂടുക്കംബണങ്ങളിൽ കാരണവസ്ഥാനം കഴിഞ്ഞതാൽ, ആവുന്നേടത്തോളം പണം സന്പാദിജ്ഞാവുന്ന ഒരുപ്രാശ്നാശാഖയും കലവാപ്പുണ്ടി; അ പ്രാശ്നത്തിനും മനസ്സിൽ കാരമില്ലായ്ക്കും, ഇതിലും വലിയ ഒരു

യുലോനെവിഷയം ഇന്തി വേറായില്ല. അതുകൂം വലിയ ഒരു കൂട്ടകൂടംബത്തിൽ കലവറക്കാരനാവുക എന്നത് അനന്ത രഖാൻ എത്ര വലിയ ഭാഗ്യമായിട്ടാണ് കജത്തുക! പക്ഷേ, ഒരു ദാനാരവാസനാദരിത്തായ ഈ യുവഹൃദയം ആ കലവറയിലി ടടങ്ങാനുള്ളതല്ലായിരുന്നു; അത് അടക്കത ഒശ്രത്തു നടന്നിരുന്ന കാവുനാടകറിനോട്ടെളിഡേജ്യേ¹. ആക്കഷിങ്കുപ്പ് പതിനാം പതിനേഴു വയസ്സായ ആ കാലത്ത് ഇത്രേഹം കലാപരപ്പണി കഴിഞ്ഞത് താങ്കാജവിനടവെച്ചു, മുഖിയെ വിജ്ഞാനക്കലബ റയാക്കാവാനായി, ആ മുതക്കലത്തിൽചെയ്യാം സംസ്കരം പഠിച്ചു തുടങ്ങി. ഇത് ആ അന്നാമാ തീരെ സ്ഥാതനായിരുന്നില്ല. കുറ നിഷ്ടം രപ്തത്തിശായിരുന്നു ആ കാരണാബർ അനന്തരവെൻ്റെ ഈ കലാപ്രണയിത്തെ തടയക്കാം, പലപ്പോഴും ഇത്രേഹത്തെ അടിയുള്ളകപ്പോലും ഉണ്ടായിട്ടണ്ടെപോലും. ഒരുവിധത്തിൽ നോ കുറോഡാ, ഇത്രേഹവും അടിക്കൊണ്ട പാച്ചിട്ടുള്ളാണെന്നു പറയാം!

ഇത്രേഹത്തിബേം ഈ സംസ്കരവിദ്യാക്ഷാസാഭിഷ്വരത്തിന് ആ ഭാമോദരനെള്ളായത്² ഒരു ഫ്രേരകനായിരുന്നു. വാസ്തവാത്തിൽ ആ മഹാശയങ്ങൾ, മലയാളസാഹിത്യത്തിനു മാത്രമല്ല, കേരളകലകൾക്കൊക്കെത്തന്നെന്ന മറക്കകവയ്ക്കാതെ സാഹായ്യം ചെയ്തുവെച്ചിട്ടുള്ളാണ്. അഭിനയവിദ്യയിൽ അഭിനിവിഷ്ട ചിത്രനായ അദ്ദേഹം, അക്കാദമി³ എന്നൊന്നെല്ലാ കമകളി യിണ്ണേന്നായും കേട്ടാൽ, ഈ കട്ടികളേണ്ടം തുട്ടി കളി കാണാൻ പോയിരുന്ന ആ രാത്രികളിൽനിന്നുണ്ട്, നമ്മുടെ ഈ സ്റ്റീകിടക്കന കലാലോകത്തിലേയുള്ള ‘കേരളകലാമണ്ഡല’ മാക്കന്ന സൗംഘ്യമണ്ഡലം ഇതാ, പക്കതിരേഖാളം ഉളിച്ചുപോകിയിരിയ്ക്കുന്നത്; അന്നത്തെ ത്രാസരത്തുടരെ കണ്ണ കമകളികളിൽ നിന്നും സ്വയം നടത്തിയ നാടകാഭിനയത്തിൽനിന്നും മഹാകാവി വളരെതോളിനാണായ അഭിനയകലാപ്രതിപത്തിയുടെ

മലമാണ്ടോ, ഇന്നതെ ‘കേരളകലാമണ്ഡലം’ അനുംതി സഹഭയനായ എഴുത്തു കുച്ച വാസനയശഭന തോന്ന പ്രേചന എല്ലാ ചെരപ്പുക്കാരെയും കവിതയെഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിയ്ക്കയും, ആരെഴുതിയ എത്തു കവിതയും അവധാനപൂർണ്ണം കേട്ടാഹോളാദിയ്ക്കയും ചെള്ളിതനിലൈക്കിൽ, സൗത്രസിഖമായ ‘വള്ളതോഡകവനി’ ഇം നിലയിൽ അഭിപ്രാഥിപ്പേച്ചുമോ എന്നാൽ കണ്ട!

നമ്മുടെ വിദ്യാത്മി റണ്ടുനാ കാവുങ്ങളിലെ ഏതാനം സർജ്ജരം, ഒരു ചാമ്പ, റണ്ട് നാടകരം, കുച്ചും അച്ചാംഗ ഘോഷം എന്നിവയേ താഴ്മായി പറിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ, വള്ളതോളിനെപ്പോലെ തികഞ്ഞ സഹഭയനം ഉപദേശപ്രചൃതി യ ഒരു ഗ്രാമവിത്തിനിനും അല്ലോ കാവുനാടകരം—കൂദാശിലാസം, കമാരസംഭവം, ശാകത്തളം, മാലതീമാധവം മുതലായ വിത്തിച്ചുകാവുനാടകരം—പറിയുക എന്നത്, വാസനയും ഉത്സാഹവുമുള്ള ഒരാരക്കു തുല്യം തുപ്പികരമായ ഒരഭ്യാസം തന്നെയാണ്ടോ. പറിയുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ, നാടകത്തിൽ വേചം കെട്ടുക, എല്ലാ ദിവസവും കുറെ കവിതയെഴുതുക—ഗരിയുള്ള പറയകയാണൊക്കിൽ, പച്ചരചന പരിശീലിയുക—സങ്കളിൽ പ്രസംഗിക്കുക എന്നിവ ഇത്തോം, തുടക്കാരോടു പും, നടത്തിപ്പോന്നു.

79-80 എന്നീ വഷ്ണങ്ങളിലായി വെട്ടിയുന്നതിലെ ആ കമനിയരംഗം കാലയവനികയിൽ മറങ്കുകളണ്ണു: 79 കക്കടകത്തിൽ ദാമോദരനെള്ളയതു ദിവംഗതനായി. അടുത്ത ചിങ്ങത്തിൽ ആ കലഗ്രാമവും നിത്യനിവാസമടങ്ങു. വള്ളതോഡ, ‘കേരളക്ഷേത്രം’ അച്ചുകുടത്തിനെറ്റ് മാനേജരായിട്ടു തുട്ടിവ പേരുരിൽ സ്ഥിരപ്പുണ്ടായി. മറബുളവകം കാരോ വഴിയു തിരിഞ്ഞെ. നമ്മുടെ കവി, ഇപ്പോൾ എഴുപതോളം വയസ്സായ ഒരു വന്നപ്പും അത്രാഴത്തേക്ക് എല്ലാ വിഷയത്തിലും ഒരു

തിക്കൽ ഉർപ്പതിപ്പുവും ദേഹാലിമാനിയിലായ പജ്ഞിയത്തു നാരാധാരണം ചെയ്യാൻ കാരണം വൈദ്യുതിയുടെ വൈദ്യുതിയിൽ അനുബന്ധം ചെയ്യാവും എന്നും പാഠകാലിക്ക് അനുബന്ധം ചെയ്യാവും പിന്നീട് അനുബന്ധം സംഖ്യാത്മകമായാണ് അവിടെത്തെ നിന്നും പാഠകാലിക്ക് അനുബന്ധം സംഖ്യാത്മകമായാണ്.

പണം സമ്പാദിക്ഷാന്തിലാക്കട്ട, ഡാടിയോട്ടുടക്കിയ ജീവിതനിവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിലാക്കട്ട താൻ നിരംഭിലാശനാശന്തിക്കിൽ വേണമെങ്കിൽ കരതിർവ്വാദം പുറപ്പെടുത്തിവേണ്ടിമാത്രം, ഈ ചെറിയ അധ്യാപകൻ അനുസരിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ ഒഹി മുളപ്പുണ്ണിതജ്ഞാലിക്ക് ഗ്രൂമിച്ചിട്ടുള്ളുണ്ടോ പറയാം: ഉംകൊണ്ട് അഥവാ അംഗീകാരം എന്ന വിശ്ലേഷണത്തെന്നു അതു മലിഞ്ഞാതെ പോയതിനാശം, അഞ്ചിപ്പനയോരു വിചാരമേ വേണ്ടുണ്ടോ വെച്ചു; ആ ഉംകൊണ്ടിൽ കുട്ടികളെപരിപ്പിച്ചും, അവിടെത്തെ മുൻപുരായ മുന്തിരിവിലാസത്തെ കണ്ണാനാവിച്ചും (അതിനെ അംഗീകാരം മുന്തിരിവിലാസം ചീല കുതിക്കാ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്) ജീവി തം നയിക്കുകയായി. അനു തൃപ്തിവേപത്രാനിന്റെ പത്രം കേരളവന്നതവുംരാഞ്ഞി പത്രായിപ്പരുത്തിലും, കണ്ണാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ സാഹായ്യത്തിലും നടന്നിരുന്ന ‘കവനക്കുഴൽ’ യെന്ന പ്രതിവാര പത്രത്തിൽ ഈ കവി ‘കനാംകളം ലേവക’ നായിരുന്നു. അക്കാ ലഭ്യത കവിതകളുടെ വൈദ്യുതിയാണ് നശിച്ചപോയിരിയ്ക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, അനുത്തെ ആ പത്രാന്തരെന്ന നശിച്ചപോയ തിൽ നാളുക പുസിഡ്യം നോന്നാമില്ല. എന്നാൽ ആ പത്രക്കു കുറിയിൽ ചാരിപ്പിച്ചതുമുലം, അനുത്തെ നശിടെ കവിക്കാക്കാ നല്ല മെച്ചപ്പെടുത്തായിട്ടുള്ളുണ്ടോ എന്ന കുതശ്ശത്താപൂര്വ്വം സ്കർണ്ണക്കത്തെന്ന വേണം.

83-ൽ ഇട്ടേം, സൈംഗാന്ധിവതി ചീററി നാണിക്കട്ടി അംഗീകാരം (വിശ്ലേഷണാളിന്റെ പത്രിക്കുടെ അനുജത്തി) മറ്റ

സ്ഥാനുമിയായിപ്പുമണ്ട. അതിൽ നാലു സന്താനങ്ങളിണായ തിൽ ആൺകുട്ടികൾ റണ്ട് മുളുവിനാൽ അപഹരിപ്പിപ്പെട്ടു; കെടവിൽ 1096 തുലാം 15-ാം ഞായറാഴ്ച പുലത്രന്നതോടു തുടർന്നിട്ടിരുന്നു, അവരുടെ അനുപമായ ആ ദാവത്രുവും, അ സാധ്യി യെ ബാധിച്ച അപസ്ഥാരനോഗത്താൽ നശിപ്പിപ്പിപ്പെട്ടു! അ ഭാവന്യത്തിനേൻ്റെ ഫ്രേമോസാമധ്യത്രേതയും അതിനേൻ്റെ ഭാര നാമായ പരിണാമത്തേയും, ‘എൻ്റെ പോള്ളോയ മുഖനി’ എല കാരോ പദ്ധതിക്കിനിനാം, ‘ബാസ്ത്വാംഭഃപരിപതനോൾ ഗമാന്തരാളം’ എല്ലാം, ഒരുദയാലുകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു.

ഇതിനിടെ വളരെതോംകുംചുംബുത്തിൽ ഭാഗം, കഴിഞ്ഞതി അനം. ഇദ്ദേഹം താവഴിയിൽ കാരണവരാവുകയാൽ (മുൻപറ ഞാത അഭ്യാസമൾ മരിച്ചിരുന്നു), അനാധതൽ സ്വന്പന്തിൽത്തെ നന്ന മാറ്റം താമസിപ്പിയ്ക്കിവനു. മുഹക്കരണചുമതലയും ക വിതയും തന്ത്രിൽ ഒരു സ്വന്പന്പ്പുറയില്ലാത്ത രണ്ടുപ്പാടാണ്. ഇതുലമാണ്, ഒരു നല്ല കവിയായ ശ്രീമാൻ കുറിപ്പുറത്തു കിട്ടണ്ണിനായൽ കൈകരളിയിടെ കുറിക്കിനിനാ മുക്കുലും വിച്ചപോ യി എന്ന നിലയിലായിരിയുന്നതു്. പ്രസ്തുത കവിയും ആ ഭാരം മുലം കാപ്പുനിന്നാണത്തിൽ കുറെ മനോസാഹനായില്ലെന്നി സ്ഥി. പ്രിയപതിയിടെ താദ്ദുമായ അകാലമുള്ളു, ഇദ്ദേഹത്തി നേൻ ഉറങ്കിക്കിടക്കുന്ന കവിതയെ കന്നാന്തി ഏകിലും, അ തു വീണ്ടും ചൂപ്പുനിത്യയിൽത്തന്നെ വീണു. എക്കിലും, ഇദ്ദേഹം ഒരു കവിയാവാൻവേണ്ടിത്തന്നെ ജനിച്ചുംബാകയാൽ—എന്നാ ; നേൻ ദുഷ്യവിശ്രദാസാ—ഇംഗ്രേസ് ഇദ്ദേഹത്തെ അഞ്ചി തീന വിട്ടില്ലെന്നതനെ പറയുക്കേണ്ടു. അധികം ഇടവിടാതെ വാളു തോഴിനേൻ്റെ സഹവാസത്തിനിടവരുന്ന നിലയിൽ ഇംഗ്രേസ് ഇദ്ദേഹത്തിനേൻ്റെ ജീവിതത്തെ കൊണ്ടുചെണ്ണണമുള്ളതനെ ഇ തിലേജ്യായ തെളിവാണെല്ലാ.

ഇപ്പറമ്പവന്ന ചാരിത്രസംക്ഷേപത്തിൽനിന്ന് ഈ കവിയുടെ റണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായനക്കാർ അല്ലെങ്കാനോ മനസ്സിലാക്കിയിരിയ്ക്കും— ധനസന്ധാരന്തിലുള്ള അനാഭിനിവേശവും, ജീവിതാധിബാരത്തിലുള്ള വൈദികവും. മറ്റൊളവരിൽ അഭിപ്രാഡി പിഹാതകമായെങ്കുംവുന്ന ഈ ലേഖകികവിഷയങ്ങളിലുള്ള അലസത്, ഒരു കവിയിലാക്കുന്നും എഴുകാക്കുന്നും ഒരു ഗാനായതുണ്ട്. കവി മനോരാജുക്കാരനാണെന്നു.

ഇതേഹത്തിന്റെ കവിതകളെപ്പോലെത്തന്നെ, സരളമായ സ്വപ്നാവും, അതിന്റെ മാധ്യമ്മിന്റെത്താൽ സഹൃദയക്കാക്കിയും, ഏതെങ്കാണും മാറ്റുമ്പോൾ അതിന്റെത്താൽ സഹൃദയക്കാക്കിയാലും, ഏതെല്ലാം കുറച്ചുകുറിച്ചും അല്പിതിയിടംകൂടി നാ എത്ര നിരപ്പരാധമായ സ്വപ്നാവദോഷവും ഇതേഹത്തെ സ്വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ മുഖത്തിനിന്നും കുറത്തു ഒരു വാക്കിപ്പോലും ആരക്കെ നേക്കം പുരപ്പുട്ടാതിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അതുകൂടുതലും സ്വന്തപ്രത്യേകമാണ് ഇതേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധം. ധനസന്ധാരന്തിൽ വിഴവിയായിരുന്ന ആ മാതാവിൽനിന്ന് ഈ ഏകപ്രതുന്ന ലഭിച്ച സ്വന്തതന്നെന്നാവണം, ഈ തനിത്തുകമായ സ്വപ്നാവം; അത് അനാധാരമായ ഇതേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ തുല്യോന്മാദനം.

ഈ വരികളുടെ ചുവട്ടിൽ ഞാൻ ഒരു വരയിട്ടുണ്ട്.

കാറി മാതൃകാപുഞ്ചനായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല; മനോരാജുക്കാരനായ അയാൾ, ലോകത്തോട് പ്രപുത്തിചെയ്യാൻ ഉപദേശിയ്ക്കുന്ന; ദ്രോഗാന്തരവത്തിനു തക്ക എഴുകബലമില്ലാത്ത അയാൾ, ലോകത്തോട് കഴുപ്പേടുവാൻ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ തികച്ചും സാത്തപികനായിരിയ്ക്കുന്നും. കാവുഗ്രാവാന്താൽ സഹൃദയനിലുണ്ടാകേണ്ണ സാത്തപികറിക്കാനും;

ന്തി, കവിയുടെ സാത്തപ്പികത്പരത്വിന്റെ പ്രതിഫലമനും മാത്രമാണ്. കവിതപും എന്നത്, തന്റെ ഒരുദയത്രഖിരൈ മറ്റൊരു വരിൽ പകതിക്കൊടുപ്പാനുള്ള കഴിവല്ലാതെ മറ്ററാനമല്ല; അസാത്തപ്പികമാരായ പദ്ധതികരാങ്ങുന്നതു തുതികൾ സാത്തപ്പിക ഔദ്യായ ആശയങ്ങളെ റിഷയമാക്കി നിന്മിച്ചതാകില്ലോ വാരം നക്കാരൻറെ ഒരുദയത്വിൽ തിട്ടാതെ പോകും.

പ്രാഹാരണലാകത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യലോകത്തിലും ഒരുതുണ്ടിര മട്ടിലാണ് ഗ്രാഫാലമേനോനാർക്കരു കഴിഞ്ഞുള്ളൂടെ അഞ്ചിനെയിരിപ്പുനോടു ഒരു കവിതയെഴുതുക എന്ന അനു പ്രസിദ്ധീകരിപ്പുനു റിഷയത്തിൽപ്പേപ്പാലും അദ്ദേഹത്തിന്നതു അഭ്യന്തിരം. സുമാർ ഒരു വാസ്തവിനാഴി യേ ഏഴ്തിയവയും ഇതോടു ചുപ്പിഡികരിപ്പുപ്പട്ടാത്താശമായ രണ്ട് തുതികൾ (ലഹളക്കാലത്ത്, വല്ലാത്ത മഴ) ഇല്ല എന്നുകരിഞ്ഞതുനായാണ്. വാസ്തവത്തിൽ, ഇപ്പറിനെന്നും കവി നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള അമതനും, ഇന്നാം നമ്മളിൽ അഡിക്കാപേരും ധരിച്ചിട്ടില്ല; അല്ലാത്തവരിൽപ്പുലാം, അദ്ദേഹം തന്റെ സംഗ്രഹിതുപരിഗ്രാമം നിന്നേറ്റുവാം വെടിഞ്ഞതിരിപ്പുനാം എന്നും നാം തെരിറിബർച്ചപോയിട്ടുണ്ടുനാം തോനാനാം. എന്നും നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അശ്രൂദരായിക്കുട്ടാ; അദ്ദേഹം സാഹിത്യലോകത്തിലേണ്ണും ഇങ്ങോടു കടന്നവരുണ്ടുണ്ടുകും, നാം അദ്ദേഹത്തെ അദ്ദോടു ചെന്ന. കാണക്കുന്ന വേണം. അതിലെ പ്രാരംഭക്കമം നിറവേറുകയാണ്, ഇന്ന് ‘മധുമജരി’ യുസാധനംകൊണ്ട് നേരും ചെയ്യുന്നത്.

III

ഇതിലുണ്ടു കവിതകൾ സുമാർ 1090 മുതൽ കഴിഞ്ഞ 1104 വരെ ഏഴ്തിയിട്ടുള്ളവയിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തതാണ്. അതായും തുതികൾ ഏഴ്തിയ കാലം കൂടുമായറിബാൻ കു

ചിവില്ല; അവ ഡയറിയിൽ എഴുതിക്കാണുന്ന കുമം ഇങ്ങിനെ
യാണ്:—

സന്ധ്യാസിജിദ ‘സിലി’.....*	13.	അന്തിയാക്കേംഡാ.....16.
കര യുവതിയിടെ എന്നരാജ്യം 6. വൈശ്വലപ്പൂർക്കം.....9		
ഉരുസ്സുപിടിച്ച വാരം.....4. കര മധ്യാഹ്നയാത്ര.....12		
സുന്ദരിയിടെ മനസ്സിൽ.....8. ഫി. ഇന്നത്തെ ലോകം.....		
ശരംഗിതി.....10. റാബിലെ.....1		
ചിന്നാംഷറിന് അമവാ { 11. ശാശ്വതാച്ചനം.....15		
നമ്മുടെ ഖാലുകാലം.... { 14. ലഹളക്കാലത്ത്.....14		
എൻറീ പോള്ളേയയ്രൂണൻ...2. വല്ലാത്ത മഴ.....3		
മണ്ണത്തുള്ളികൾ.....5. രഭവത്തിൻറീ കുറക്കാർ7.		

ഈ അനുകൂലനികയിൽനിന്ന്, ഇതിലെ കൃതികളെ
സ്ഥാം അവധാരപൂർണ്ണം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ഈ കവിയിലുള്ള
കാവിതയിടെ കര ജീവചർത്തുസംഗ്രഹം വായനക്കാർക്കുമ്പി
ജീം ‘സന്ധ്യാസിജിദ സിലി’ എന്ന കൃതിയിടെത്തുപോലുള്ള
ആ പശയ പ്രസ്താവനയിൽനിന്ന്, ആ കവിത കുമേഖ ‘ദേശ
റാത്തിൻറീ കുറക്കാർ’ എന്നതിൽ സുഷ്ടൂമായ പുതിയ പ്രസ്താ
വനത്തിൽ എത്തിച്ചേര്ന്നതു സുക്ഷ്മമായി നോക്കിക്കാണുന്നതുകൊ
ണ്ട പ്രയോജനക്കുണ്ടാവും. എത്രകൊണ്ടുന്നാൽ, ഇന്ന കാണ
ന്നതിൻറുണ്ണം, നമ്മുടെ മലയാളസാഹിത്യത്തിന്നാകെ ഉണ്ടാ
യിത്തീന്നതും ആരംബന്നീരവുമായ ചാരിവത്തന്ത്തിൻറീ കര
പ്രതിഫലനമാണത്.

എന്നാൽ ആ ജീവചർത്തും ഇഡിടെ വ്യക്തമായി പിരി
രിയുക അതു സുകരമല്ല. കേവലം പ്രക്തിവാണ്ണരാവരമായ
‘ശരംഗിതി’ എന്ന കൃതിയിൽനിന്ന് അതെന്നത്തിലെന്നും
‘മണ്ണത്തുള്ളികൾ’ എന്നതിലേയും കടന്നപ്പോൾ, ആ കവിത,

* ചുസ്തുക്കത്തിൽ ചേത്ത കുമം.

എത്രുക്കത്തിൽ ചേക്കാത്തത്.

പുത്രമിന്താദികളായ പ്രയോവസ്തുകളിൽ മഹാശ്വന്ദണംകന് അഭിനിവേശവും അവ നശിയ്ക്കുന്നോരു ഉണ്ടാകുന്ന വേദനയും ഒരോരാലെ തുച്ഛമാണെന്ന തത്പരതയുള്ളടക്കി വളരെ ചന്തത്തിൽ പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നു. അതിനാശം ഹഷ്ട്രി മരദ തുതികളിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു അപരോക്ഷഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്ക്⁹ ദാരോ നോട്ടുമയയ്ക്കുന്ന തായിക്കണാണോ.

‘വശം സാർ മുന്നുന്നവാരകങ്ങിങ്കു; മേരാഞ്ചംപിം
ചുംബനംചെളുവാ മാമരങ്ങമി;
ഉഞ്ചിപ്പേരുന്നവരു കൊട്ടിയുടങ്ങാൻനീ
മേരു പുക്കും മഹാസുത്രം;
കൊച്ചുവെണ്ണകാർക്കളിലിച്ചു കഴിച്ചിട്ടും
സാച്ചനീലംഭമാമന്തരിക്കും—
എവാ സുവകയമായ ലോകത്തിലും
വംവമേ, ദിവിച്ചു പാഴുമാശ്വനുഃ?’

(ക്രൈ മധ്യാധീഡാംഗ)

‘ഹംഹം, നജകിന്നാലേ’ എയത്രമാത്രം
രസം ചൊഴിയ്ക്കും തിനമായിരുന്നു;
അം ‘നാശൈ’യും പക്ഷേ ഇവസ്ഥാമാവാം;
‘ഇനി’പ്പുരൈക്കിൽപ്പും വരുകൂം’

(ഇന്നത്തെ ഫോക്ക്)

‘പൊട്ടിക്കരച്ചി വിതോ, ടുനാർ മുന്നാൻ
പൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കു മറചുറമാം;
ഒപ്പുയില്ലാനുപ്പുംപിനീ;—യാഹോ താര—
വെള്ളം മഹിശക്കടി വരാറിടുന്നു.’

(വല്ലാത്ത മഴ)

ചുംക്കത്തിൽ, മഹാകവികളാകാൻ നില്ക്കുന്ന നഞ്ചുടെ ചില
ഐരാകവികളിലുപ്പോലെ, ഇം കവി, ക്രമേണ താഴേന്നതാഴേന്ന
പോവകയല്ല, അടിയ്ക്കി ഉയർന്നയൻവരികയാണെന്ന സാവാ
ഡാനമാരായ സാഹിത്യരസിപ്പാംകു മനസ്സിലാക്കാം.

‘ஸൗദരിയുടെ മനസ്സിൽ’, ശരത്കാലം മുതലായ ലോകത്തിലെ മനോഹരങ്ങളിലേക്ക് നോക്കിക്കാണ്ടിരിയ്ക്കുക എന്ന മട്ട വിട്ട് ആപൻസംവേദങ്ങളിലേയും ദയനീയക്കാഴ്ചകളിലേയുംകൂടി കടന്നെച്ചന നോക്കു എന്ന സ്പാനവും, ഈകവികൾ ഇടക്കാലത്തുവെച്ചുണ്ടായതാണ്. ഇന്നത്തെ ജീവിതഗതി പ്രതിഫലിയ്ക്കുമാറു സ്പാനവേദങ്ങളുറപ്പിറിയേഴ്ത്തുന്ന കവിതയാണ്, മനോഹരം കവിതകളേക്കാളും സമാധാനത്തിനാ മുന്നക്രമാവുക എന്നാണ്ടോ അഭിജ്ഞത്തം. സ്പാനംവേദങ്ങളുറപ്പിറി കാറിതയെഴുതൽ, ഇംഗ്ലീഷിനു കൂടുതലും ഒരുക്കേ ഉശ്ശാങ്ക സ്വന്നായമാണ്. ‘തുരസ്യ പിടിച്ച വാദ’ (കളരിയും പല നായർത്തറവാടകളിലും ഇന്നും പതിവുള്ളതിനുപാടി, റില്യാറംഡാവസരത്തിൽ വാഴിം ചരിചയും എടുക്കുകഎന്ന ചടങ്ങ നടത്തുവേംഘണ്ടായ ചിന്തകളാണിൽ) ‘പിന്നാംപറം’ എന്നീക്കൂത്തിക്കു ഇതിനാഭാവരണമാണ്. ഭരകാലവത്തിലേയ്ക്കും പ്രക്തിസൗഖ്യത്തിലേയ്ക്കുംഈ ആ നോട്ടം, ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കൂട്ടടി. തിരിഞ്ഞ എന്നായവിനേഹം മാത്രമാണ്’ അസൃതത്തിൽ ചുണ്ടിക്കാണിപ്പാനുള്ളത്.

ഇതിനെന്നല്ലാറിനാംമേലോ, പെഞ്ചസ്ത്രസാഹിത്യകാരന്നായടെ ഒരു സാമീശ്വര്യതയായ ഉല്ലേഖവച്ചവമാണ്, ഇപ്പറന്തിന്റെ കുതികളിൽ പരിലസിച്ചുകാണന്നതെന്ന പരമാത്മം എന്ന വിന്ദുരിക്കന്നില്ല

‘തയിരിൻകണ്ണങ്ങളുക്കാലപ്പാറിക്കരഞ്ഞി—
ബയന്തിന്താറിപ്പിച്ചും, പൊത്തുകൾ പൊങ്ങിച്ചുനേര,
മാണ്യത്താം കടകോഡിൻ ചും ചുളിയിട്ടുണ്ട്
പാണ്ടാക്കണ്ണിത്തുകള്ളിലാജ്ഞിച്ചു വെള്ളംപുതൽ.’

(രാവിലോ)

ഇത്യാശി അചുംബിതോല്ലേവണ്ണലാകന അങ്ങമക്കിടാങ്ങൾ ദി നിൽക്കിനാ കളിജ്ഞന്തായിട്ടാവും, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത യൈ വായനക്കാർ കാണുക. എന്നാൽ, ഈ ഉല്ലേഖനപ്പെട്ട കാവ്യാവേക്ഷണത്തെക്കാളിയികം ലോകാനോക്ഷണാത്മാലഘണായ താകകൊണ്ട്, രാറിനത്പരമന്നപോലെ സാദാചിത്രപ്പവും അതിനെ മഹിമപ്പെട്ടതാതിരിജ്ഞന്നില്ല.

റഷ്ണത്തോശാപ്രസാഗത്തിലെ രചനാളണം സപ്പസ്താ തമായിരിജ്ഞേ, അതിനെപ്പറ്റി എന്ന പ്രസ്തത്തിൽ വിശദ ചിച്ച വല്ലതും പറയേണമെന്നില്ല. വേണമെക്കിൽത്തന്നെ, ഏ) നിജ്ഞതിൽ കൊ അധികം വിസ്തരിപ്പാനജീതുകൊണ്ട്, ഈ അവതാരികയെ അത്രജ്ഞ ഭീമപിപ്പിപ്പാൻ എന്ന ഉദ്ദേശി ജ്ഞന്നില്ല; വാസ്തവത്തിൽ കാര്യനിരുപ്പണംതന്നെ ഈ അവതാരികയുടെ ഉള്ളിഷ്ടവിഷയമല്ല; അഞ്ചാറ സംവത്സരത്തോള മായി ഈ കവിയോടൊപ്പുവാൻ എനിജ്ഞിടയായിട്ടുണ്ടെന്ന എന്നത്തിനേൽ, അദ്ദേഹത്തേഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത യൈഴ്ത്തിയ പുസ്തകത്തേഴും വായനക്കാക്ക് പരിചയപ്പെട്ടതി എങ്കിലും മാത്രമാണ് ഈ അവതാരികയുടെ ആരംഭം. അതുകൊണ്ട്, ഇതിൽ അവിടവിടെനിന്ന ചില വരികൾക്കുള്ള ചൊല്ലിക്കേരിപ്പിപ്പാൻ തുനിയാതെ, രസാന്നബാന്നിയായ ഈ കാവ്യത്തിലെ എല്ലാ വരികളും തുടർന്ന് വായിച്ചുകൊള്ളിവാനായി വായനക്കാക്ക് വിട്ടതിനുന്നേജ്ഞാം.

വാന്നാറി
സ്ഥംഭ സ്വത്വികം സ്ഥംഭാജാ- } സ്കിച്ചുമാജാ.

ഒ യു റ ണ്ണ റി

അനുർത്ഥകമാരാത്ത്വമോതുനിതു നിഗമമഹാ-
 തന്തപവാക്യങ്ങളും, രൈ
 പ്രാതഃകാലത്തു വാഴ്ത്തിപ്പിവകർശി മധുര-
 കപാണാഗാനം മുതിർപ്പു,
 വീതപ്രക്ഷോഭമാരീയലക്കിനെ നിലനി-
 ത്തുനിതാ, ഫേവദേവൻ
 സപാതന്ത്രം ചേര്ത്ത നമ്മാംക്കാപദമയളീ-
 ടക്കുയുൽക്കുഞ്ഞബസൗഖ്യം!

രാവിലെ

(കേക്ക)

പക്ഷമരാളി ചിന്നം കിഴക്കൻകാമ്മാർ
 തന്റെത്തിർന്നുംപട്ട നിവത്തിക്കാണിയ്ക്കേ,
 ദോക്കത്തെ ഭേദപ്പീച്ചു തുറിക്കാവഞ്ഞുണ്ടെങ്കിൽ—
 യാക്കവേ പടിഞ്ഞാറാക്കിക്കിതാ, ഭാസ്യംവകട്ടി.
 താമസചുളിയാഴ്ചം ബ്രഹ്മാണ്ഡം ശ്രീകോവിലിന്
 താഴിക്കണ്ണളിൽസ്ഥാത്പരിക്കപ്പുട്ടി പൂശി;
 പാദ്ധകരിക്കുയിൽനിന്നലകം മിന്നിപ്പിണ്ണി.
 പാവനമായ വൈരക്കല്ലാന പൊന്തിട്ടനാ;
 പ്രഹ്ളാദദോക്കത്തിന്റെ നമ്മുട്ടു നരഹരി
 പ്രത്യക്ഷനായി ദൈശസ്തംഭത്തപ്പിള്ളിന്നോ;
 ഇക്കാം ദോക്കാളിസപ്പേതെ വിഴ്ചിയ
 ശരദ്യനിതാ, തക്കച്ചിറക വികരത്തനാ;
 ഭാവിയിലേയ്ക്കു പായും കാലത്തിന് കാൽവൈപ്പും
 ഭാവിതവിലാതത്തുകാർമ്മടന്മായ മട്ടി.

മന്നിലേയ്ക്കുചീച്ചിട്ട വികിയ വാർക്കന്തപ്പം
 പിന്നിലിഞ്ചുത്രക്കി നല്ലുങ്ങമക്കറി ചാന്തി,
 സൗഖ്യംന്നുചിത്രിതമാം എക്കുശേയവാസസ്സുംല
 പുവുടൽ മംച്ചിതാ, ജയിച്ചു ജഗദ്ദാത്മ
 തന്ത്രിനിപ്പയിലും തന്ത്രിളംകിടാണ്ഡംക്കു
 പന്ത്രിനീർപ്പാലോരോ പല്ലവപാത്രങ്ങളിൽ

പാകമായ് വിളയീട്ടണം;—തുമ്പാവുത്തു വാം
പാവനത്തുകയിൽക്കേസരങ്ങൾക്കുണ്ടാണെന്നോ.

കൊള്ളിയ്യായണായും തെനീച്ചുക്കംക്കണ താൻതാ-
നാളിരായപ്പാമന്തു തുംനാകൊട്ടക്കണ.

ലോകത്തപ്പോറ്റിപ്പോകം തന്ത്രിക്കയാവാളും—
പുത്രക്കർത്തന്നണിപ്പു വിൽ വിശ്രമം കൊണ്ടിട്ടന.

മുള്ളാളിം ചെടികളിൽ മണ്ണജീവികളിം,
വെള്ളാരംകല്ലുകളിൽക്കാന്തികവളളങ്ങളിം
ഹാത്തിയ തുകയ്യിനാൽ മിനക്കപ്പണി ചെയ്ത
തീന്ത്രംതാരിപ്പുവാം ഹാ, മധുരമന്നാദ്ദശം!
തളിത്ത് ലതയ്യാമൽത്താരണിയിച്ചീട്ടിനം;
തളിർത്തെതാത്തത്തു ന തനാരജന്തിയ്യുമേ;
കാരാത്ത കയിലിപ്പിന്റു കണ്ണാഖാളത്തിൽ നംഭം—
കാകളീവിപ്പണിക മീട്ടനിബോന്ത കയ്യാൽ;
മുകയ്യിനാൽക്കൊവിസപരമിയലുന
മയിലിനു മണിമെയ്യിൽ മഴവില്ലേഴ്ത്തുനം;
കോഴിനു തലയിൽപ്പുംതലപ്പാവണിഞ്ഞതും,
കോമളത്തത്തച്ചണിൽക്കണക്കമം തേപ്പിച്ചതും,
ഗല്ലേച്ചുറിക്കിനേരത്തീതുനേരം കറിച്ചതും,
കലമാൻകൊന്ധുക്കംക്കണ ചിനച്ചും പൊട്ടിച്ചതും
ശില്പക്കുശലമേരും തന്ത്രികരത്തിന്റു
കല്പനാവൈച്ചിത്രപ്രഭം—കവിതാരചനകൾ.

മംഗരമതിന്ത്രം മാരുതമണിംപ്പുത—
ഉമ്മതനു തിരുമാറിൽക്കളിച്ചു പുള്ളിവേ,

ലോകമാക്കവേ നിദ്രാമുട്ടിത്തമായുള്ള തൻ-

ലോചനം തുന്നിതാ, തെളിവോടുനോറു.

ഈക്കൂട്ടമിക്കരിക്കാണാകെ വെള്ളപ്പിച്ച്

ചെറുകൾമുള്ളനീഹം സഹിഷ്ണും

വിലസും നന്ദ്യാർവ്വട്ടത്തുകളും തയ്യതി-

പ്പുഅലിക കണ്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു ചാഞ്ചാടനം.

കിളിവാതിലുകളും കയ്യകൾ നീട്ടിക്കാട്ടി-

തെത്തളിമെടകൾ, തോപ്പിന്മാപ്പതികളുടുടവേ,

ചുത്തനായണ്ണുനാ വാസരാതിമിബൈത്താൻ

സത്രരമതിരേപ്പ് കളിപ്പുമുഖങ്ങളായ്.

ജാലകപ്പുഴതികളുടുടവൈക്കുത്തജ്ജീ

ഡാലഭാസ്യരൻ ചിന്നം തൃട്ടത പഞ്ചാരയ

കുത്തുങ്ങൾ കുത്തനാക്കുന്നാകാണ്ട് വാരി

മൽപ്പുണ്ണിരിനിട്ടുമമജ്ജു കാട്ടിടനം.

തയിരിന്നക്കണ്ണങ്ങളുക്കാശ്വരിക്കരങ്ങളി-

ചുയത്തിത്തതിപ്പിച്ചും പൊള്ളുകൾ പൊഞ്ചിച്ചുമേ,

ചാഞ്ചത്താം കടക്കാലിന് ചുറുകുളിയിട്ടുണ്ട്

ചാഞ്ചലാക്കണിതൻ കണ്ണിൽക്കളിപ്പുവെണ്ണൊപ്പുതൽ.

മേല്ലുമെൽ ഭര കേരം പ്രഭക്കന്നാക്കായിത്തന്ന്-

ചാഞ്ചുടം വാററിക്കാട്ടത്തീടിന പത്രപുന്നം,

തൻകിടാങ്ങളെ നക്കിയാശപസിപ്പിച്ചീടനാ:

സകടം ചവച്ചിറക്കിടനിതിപ്പാവങ്ങൾ!

ചുണ്ണമാമുദയത്താൽത്തെത്തളിന്തു വിളങ്കിടം .

ചുണ്ണാശാമുഖം കണ്ട് പദ്ധതിമജലരാഗി

നിംബം മാത്സയ്യത്താർത്തിരക്കൈ തിരക്കിക്കൊ—
ശട്ടാക്കൈയെന്നാക്കേയോ ജല്ലിച്ച തുള്ളിടനം.
നീളമേരിടം നിശൽ ചുങ്കിച്ചുങ്കിയും,
നിലിമാവാകാശത്തിൽപ്പരത്തിപ്പരത്തിയും,
ഉദയസൂര്യനയൻനായൻ്റീ ലോകംഡാള—
സുദയം തുക്കണ്ണപാക്കാനെന്നുണ്ടുള്ളക്കയായി.

II

എൻ‌റ പോള്ളുയ പ്രാണൻ

എന്നുമുഖം, ഭക്തശംസിയാം
അനന്തിഫോഷമുതിത്രുക്കൊംക നീ,
അപമുത്യസമാഗമോച്ചുലത്—
പ്രടയപാനസമാനാഭരവാ!

ബത, മുഞ്ഞക്കേളേ, വിചൽക്കുമോ—
ശ്രവണത്തിൽക്കുത്രുകേന മുഴുവിന്ന;
കുത്രുതു, ചിലച്ചുകൊംകുക്കോ
തവളപ്പാട്ടിന താളമാട്ടതാൻ!

പാര, മെൻപുലർക്കാലമേ, വേ—
നധുരാസ്യത്തെ മാച്ചാത്തങ്ങവാൻ?
കടരാന്തി കടിച്ചതുപുണിയോ—
രവിടനാാകയിക്കാരിപ്പു എ!

ഒന്ന, നിന്നചിംചുക്കാംക, കാ—
റിനുമു, മത്തു പോഴിച്ചുകൊള്ളുവിന്ന:

ഉപരിസ്ഥിതർ പക്ഷംകാളിമോ
പരമീത്താന നരങ്ങിയല്ലപിൽ?

* * * *

പിടയുനിത്ര നെന്തു, സസ്യിബ-
സനമെല്ലാമഴിയുന്ന എദവേമേ!
തള്ളങ്ങൾ, തകന്നിട്ടുന്ന, ഹാ,
പിള്ളങ്ങൾ, വരളുന്ന മേ ജീവം!
പുലർവ്വേളയിലേറ്റ ചെറു തന്ത-
രു ഹക്കിത്രഞ്ഞം സമാചരിച്ചുതാൻ
കുത്തുകു കൂളിയ്ക്കുവാൻ ശമി_
ചൂഞ്ഞ മര്ത്തേപ്രയസി_ഹാ, അപണ്ണും!
അധിതോയമുംഗുർഖുർഖുയാൽ_
സ്സഹസ്ര ഹന്ത്, പതിച്ചിഃതാമലാഡി,
കട്ടശാപദ്ധയാൽ നഭസ്സിത്തനി_
നൊന്ത ദിവ്യാംഗനായന്നപോലവേ.
സുപയസ്സിൽ നിമശായാദൈബരൻ
മധുരന്തിശ്വമദാലസാംഗിഡയേ,
മഹ ജീവിതസ്വർണ്ണസൗഖ്യമോ_
കൊങ്ക വായങ്ങൾ വിഴുങ്ങി ഹാ, വിധി!
'സുരഹാദപസ്തുനവാർമ്മണം
തിരള്ളം ദിവ്യസരോവരങ്ങളിൽ
കൂളിയാട്ടകയല്ലി, മുംക്കളും_
കൂളിങ്ങമാറ്റിപുണ്ണശാലിനി?
സുഭാഗേ, തവ ചേഷ്ട്രുലമി_
സുരംഗാത്രമഹ്നാപുരം

വിലസുനിത്തപൂർവ്വമാം
നുംകമാവെവഭവമാൻ സാന്തുഷ്ടം.

നിജമാതൃസമാഗ്രമോത്സവം
ചെറുതണ്ണാരികളുാൽ ഒക്കൻ്റലം
മുഴവാം കഴക്കുവെച്ചിനാൽപ്പുള്ളി-
തെളിൽ മാർത്തിൽ വിരിച്ചു നീളുവേ,
കളിർന്നുനസില്ലി കേളിചൊ-
യുവർ നിന്നുനസുരാടിവനിതാ,
ക്ഷവപ്പികളിൽത്തെളിർപ്പുടി-
പുങ്കളു തവ ദേവതാച്ചിതേ! (യുക്താ)

ഗ്രാഹങ്ങൾമാടോടിയെത്തിട്ടും
ചെറുദൈപതംബലേ രണ്ടുപേരെങ്കിം
സപ്തത്രംപ്രാണയം ചുരത്തിട്ടും
തിരുമാറിൽത്തവ ചേക്കുകാസ്തുമേ!

* * * * *

പരജീവിതഭാരഭാണ്ഡാമി_
പുരിത്തിലുംബുവിലുംതിവെച്ചിതാ,
പതിഓവത പോങ്കഴിഞ്ഞു ഹാ,
പരലോകത്തിന; ശ്രൂന്ധനായി തോൻ!

കളുമോ ഇത്തു, തീനിനിനാത്തിയാൽ
യമ രക്ഷിസ്തു പിശ്ചത്ത് വക്തിനുമോ!
ജലമോ ഇത്തു, കാലിക്കൂടമോ!
വിധിത്തും സമമേതിടത്തില്ലും!

തങ്ങായണകാന്തിയേന്തിട്ടം
 തളിരിന്ന ലഘുവാടമെന്നിയേ,
 മലർവല്ലരിക്കറവീണ ഹാ,
 വല്ലഭിശ്ചാലകംരമേശ്ചയാൽ!
 വിമലാംബുവിലാംബനാവിലം
 വിലസിഫന വിനഷ്ടചേഷ്ടയാൽ,
 ഒര കാൺവാഹാജവിഗ്രഹം
 മുക്കരാനതസ്ഥിതമെന്നപോലവേ.
 എന്നമദ്ദനമേറു വീണതാ—
 മനിവില്ലുല്ലതപോലെ നിശ്ചലം
 അഡ പത്രി കിടന്നിട്ടം കിട—
 സ്ത്രി—ഹാഹാ, മമ ഓഗ്രുദ്ദോഷമേ!
 ഇരുവായ്മലർ ചേന്നാകമ്മിയും,
 മിഴി കണ്ണപോളകൾ വീണടഞ്ഞുമേ,
 സുവനിത്രയിലെന്നപോലവേ,
 വിലസുന്ന സതി ലീഖ്യനിത്രയിൽ!

۱۷

ഒരു കാൺവിതമാം മുവത്തിരാ,
 കൂളിർവൈണ്ണപുണ്ണിരി കാൺവിത്തെപ്പാഴം;
 അവിശാരദ്ദനി, ശ്രൂത്രേണ്ടവിന്—
 പ്രഥ പോക്കാൻ യമസൈംഹിക്കയാം.

* * * * *

ഹഹ, പിണ്ണുകിടാനെൽ നിദ്ര വി—
 ട്രേഡനേറാളു വിളിപ്പിത്തമഹയ;—
 വിളി കേരംക്കവതാർ!—‘കിടാനെളേ,
 അയമാതാവു വെടിഞ്ഞു നന്മാളു!’

“ഒരാൾ സുന്ദരി, കൊച്ചുകട്ടികൾ—
കൈഴുമമേ, തനവെയെകവസലേ;
പ്രാണയാർദ്ദവിശ്വലമാനണേ,
കരണാശാലിനി, കൺ മിചിഡ്യണേ!

മധുരാമുതപ്പുണ്ണമായ നിൻ—
മനികംഭതത്താടണയ്ക്കുത്രിയെ;
തുടവായ്മരാലിതിനാമേൽ—
പുവിഴക്കീണിയട്ട് പെപതലാറി.

രഭര്യി ചൊരിഞ്ഞ കൊഞ്ചലാൽ
വരസംസാരമക്കുറപ്പിനെ
കളിർപ്പുവനിയാക്കമോമല്ലാം
മകളെ പ്രേമബന്ധാമനിഡ്യ നീ.

എരിയും വെക്കിലവത്തറിഞ്ഞ ന—
പ്ലനനിർപ്പുപ്പുത്രമാലപോലവേ,
ബത, വാടിവരണ്ട് മാഴേക്കമി—
സ്വത്യെസ്സുന്ദരി, നോക്കേകാനാ നീ.

- ഉണ്ണാതു ദ്രുത, മെള്ളുരക്കമാ—
ണിതു, കണ്ണുംബു വിളിച്ചിട്ടനിതാ,
എഴേനേല്ലെഴുനേല്ലേകോമനേ,
മമ കണ്ണാതിലണ്ണപ്പ കയ്യുമായ്.
- വിറപ്പുണ്ട് കരങ്ങളാലിള്ളം—
ചരണത്തായ തലോട്ടമെനെ നീ
മധുരോക്കികളാൽ വിലക്കിടാ—
തിരുമാടക്കു കിടപ്പുതെൻപ്പറിയേ!

വദനാബ് ജതുഷ്വാരധാരതാൻ
പിരഹത്തിൻകമള്ളടി മുഖ്യ തേ;
ഇതുപോതു പിരിഞ്ഞതെത്തു മാം;
സുമുഖി, പ്രേമസർജ്ജതു വററിയോ!

തവ ജീവകണ്ണദാം, കണ്ണമണി_
ജ്ഞാനിമാനിക്കുമണിച്ചങ്ങനുകദാം,
ഹര, പിഞ്ചുകിടാദാംഭേദം;- തുവാ_
നിവരഹിക്കി വെടിഞ്ഞു വല്ലേ!

അയി കിന്നരക്കണ്ണി, തേൻ ചൊട്ടം
ചില ശ്രീതത്താട പട്ടമെത്തയിൽ
സുവമിന്നലെ റീഡുക്കിയോ_
രക്ഷശ്രദ്ധക്കിനെന്നും മാന്നിതോ!.

ദയിതേ, ജനയിന്ത്രി വേർപ്പിരി_
ഞ്ഞുഴും കൊച്ചുകിടാദാംതന്നുവും
ഇവന്നുണ്ടിനെ നോക്കിടേണ്ട ഹാ,
വിപുലജ്ഞിശവിവിജ്ഞ പിഞ്ചുഹാ!'

* * * * *

മലർപ്പേലവമായ പിഞ്ചുകൈ_
തലമഹിംഗത പിഴിഞ്ഞു മഞ്ഞില്ലോ_
വിലഞ്ഞേണ്ടതേഹാ, നിവാപനി_
രല്ലുക്കാൻ നിയമിച്ചു ഹാ, വിധി!
അലിവാൻ ചുരന്ന പാലുമാ_
യശകിൽക്കണ്ണ മിച്ചിച്ചു കൊക്കകൾ
അണ്ണിരെഴകെ പിച്ചിന്നുംപണ്ണും_
ക്കളിരാഞ്ഞനു നിവന്നംനോക്കേവ,

അവധിൽ എത്തളി മുത്തുപൊലെ ചെ_
നാണ്ണം കൊച്ചുക്കമാരിയാളിതാ,
അവർത്തനജനയിതിരിയെത്തിര_—
ഞ്ഞുഴരിപ്പുന്നതു വലഞ്ഞതിട്ടനു ഹാ! (ഒരുക്കാ)

മമതാമധ്യ തുക്കിനിനൊര
മധുരസ്സിലുവിമുഖമാം സുമം
ബേത, എട്ടി മറിഞ്ഞു വീണപോങ്ക്;
ഗിരു പുംപാററ വിരഞ്ഞതിട്ടനിതാ!
അമൃതത്തിൽ നിമശയായുടൻ
മുതയാങ്ക് മാമകജീവിതേശപരി;
വിപരുവിഷത്തിലുംനു തൊ—
നിഹ ജീവിപ്പു—വിധിപ്പു വിഹുയം!
പരിരംഭമരോദാവത്തിലു—
ക്കൈക്കൈവൈള ചേര്ത്ത പാടിതാ,
മമ മേനിയിൽനിനു മാഞ്ഞത്തി—
എ;—വഞ്ഞാ,—,ഹാ, മനജന്നു ജീവിതം!
നഷ്ടിനം പുത്രമാധ്യ ചെയ്തി—
ക്കു;—ളിപുന്നൈളുചേതനന്നൈളാങ്ക്;
കരിമിന്നകളി നിനു—പത്വിനി—
ജീയലം ഭസ്മിതി ഹന, ഭസ്മുഹം!
പ്രിയതന്നു തണ്ണതു ചേവടി—
നെളിർ വിട്ടിങ്ക പതിപ്പു ഡാപി ലീ
മമ ജീവിതപാനമു, ചുറുക്കീ—
ചുലപ്പാരിൽ നിരാശനാങ്ങ്കിരം.

* . * * * *

‘ഉടൽക്കാണ്ട് വിലിനരാകിലേ—
 ഇ;—യിരൈന്നല്ലീ നമ്മക വല്ലേ;
 ഇവനിപ്പാഴതും ശ്രസിപ്പ് റാ,
 സതി, നിങ്ങോ മുതിതൻവശത്തിലായ്!
 മുടിപാവകളെല്ലപ്പേണിച്ചതും,
 ചെറുപെപത്തുംജെയാമനിച്ചതും
 ഇരകളിണ്ണെയാത്തതാൻ പ്രിയേ!
 ഹതവേയല്ലുതിലോന തട്ടിനാൻ!!
 സവിയായ്, പ്രിയയായി, ഭാഷ്യായ്,
 പ്രണയഞ്ചിപ്പച്ചമമ്മയായി നീ;
 ഇഹ സാധ്യി കമാവശേഷയായ്—
 നിവന്ന, വിദ്രുതകാലവിന്മും!
 കളക്കോമള്ളവാഗ്പിലാസമോ,
 കനകപ്പുഴുക്കലാംഗഭംഗിയോ,
 ഹിതപ്പുതിനുശിലതാദിയോ
 തവ മേലേ വിലസുന്നതോമലേ!
 മധുരം മഹിതം മഹിതലം
 തവ സാന്നിധ്യമിയന്നിരിഞ്ഞുവും;
 പ്രിയദർശന നീ ഒപ്പിഞ്ഞ പാ—
 രംബ പാഴാം മരുളമിത്വന മേ.
 പ്രണയാദത്സേകപോഷിതം
 മമ ജീവദ്രുമ, മാത്രനായികേ,
 തവ ശാസ്പതവിപ്രയോഗമാം
 വൈകിശലറാഞ്ഞ വരണ്ട മുഖ്യമായ്.

സുവന്നിത്രയ യാത്രാക്കിട്ടു
കനിവൊത്തുള്ളിങ്ക കരുചുംപുന്നം,—
കയനാഴമല്ലുമിന്നി ഹാ!—
മമ പാഴ് ചുണ്ടുകളിൽപ്പുതിച്ചു നീ,
ഇജബന്ധമറ്റതു പോയ പോ—
കിത്രമട്ടിളിവസാനയാത്രയാൽ
കരണ്ണോക്ക്, നിന്മച്ചതാരവാൻ!
കറിനം വജ്രമെന്തു ഭവിയി!?

(ജമകം)

* * * *

കശലപ്പുദമാം കലാംഗന്ന—
കലമാണിക്കുമതെങ്കു എതവേമേ!
അതു കൊത്തിയെടുത്തിതാ, പാ—
നീതു മേഘാട്ടപ്പൂര്ണപന്നം.
നവനമ്മകലാശത്തേളാൽ—
പുരമാനന്ദമണ്ണച്ച രാത്രിനാൻ,
ഈതുമട്ടുക ഭ്രിന്തതിനെ—
പ്രൂഢമെന്നാൽ നിന്മച്ചിങ്ങന ഹാ!
സുമവാർക്കണ്ട് താന തോംകളിൽ—
തടകവി, സ്ത്രിശവിക്കസപരാക്ഷിയാൽ,
ചുളിവേറ്റിയ മേൽവിരിപ്പുഴിം
ശയനിയത്തെ വെടിഞ്ഞണിറവാഡി,
രതിമന്ത്രമതിത്ത ചെംചെടി—
തത്തും മിനം വദനാംബുജത്താട്ടും
മനിമച്ചിനെ വിട്ടപോകവേ,
മരണത്തിന്കൂട്ടും യാത്തതാരവാൻ!

പ്രിയ പോവഴി ചെന്നാച്ചട്ടിനാൽ
ത്രിക്കിവത്തിരുൾ വിചിത്രവാതിലിൽ:
രതിമെത്ത എടുടിച്ചുതാനാണു
വിധി നീത്തി മുതിമെത്തരേയും!

ഇവന്നാത്തമപത്തി, കട്ടിക്കൽ-
ക്കിഹ മാതാവ, വഗക്ക് തോഴിയാൽ,
ഭേദത്തിന പൊൻവിളക്കേഹാ,
വിധിച്ചുജ്ഞിരഹായി സ്വീം!

ങ്ങ കൊച്ചുതടത്തിലിച്ചുംപാ-
ലബ്ദിശാവാദ്യഡബ്യമാന്നേഹാ,
മഴ എവലിവരയാപ്പേരുദാനു
മുല ഷുഡ്യികളുസിങ്കേവേ,
ങ്ങ മുരുത ഷുംജാതകൽ-
ക്കിടയിൽചേന്നിടമാറു നിദ്രയാ
ഇള്ളതാകിയ വല്ലിരെക്കട-
നനബന്ധങ്ങാടു പറിച്ചുകൊണ്ടുപാശ?

* * * * *

ചിതായഞ്ഞതിമാനുകക്കശാ?
നബന്നിശ്ചതാപമമംഗമഞ്ഞവാനു?
നിര, ഉള്ളവിശ്യ, നിന്നെക്കഴി-
നാവസനാന്ത്രിയ തന്നെ ചെയ്തു നീ!
പ്രിശത്രുവിമലാംഗക്കുളാൽ-
കാരക്കുംക്കാലി ചമച്ചു പാവകൾ
ഗ്രാഭവിജ്ഞപ്പത്തിലാരു-
ഒത്താടുമപ്പിച്ചിത്ര താരകച്ചുലാൽ.

നിജജീവിതയജനകത്രുച്ചം;
ടടവേല്ലാതിര നിവാദിച്ചവർ
ശ്രമിഗസ്യമകത്തിളക്കിട്ടു
കളിൽ വിണ്ണാറിലണ്ണത്തു കുന്തിനാർ.

വരഗീലഹ്രണാദിയെന്തതാൻ
വലുതാക്കി മമ ധന്തപതിക്കിൽ,
ബത, ജീവിതകാലമത്രച്ചം
ചെറുതാക്കി ഗ്രണലുണ്ണനിഗ്രഹൻ!

പരിതാപമഹാഗ്രിഡശഭ്യാം
ക്ഷിതിമാതിനെൻ്റെ വരണ്ണ മാനിലാക്ക്
തനതസ്ഥികളാൽത്തന്നിച്ച മു-
തന്നണി ചാത്തി കനിഃവരുമോമലാർ.

‘അയിതേ, തനതക്കസംസ്ഥാം
സു തയെത്താഴയിപ്പക്കിവെച്ചുഹോ,
കണവാൻറെ മടിസമലത്തുനി—
നനാങ കാൽ വെച്ചിതു വിണ്ണാതുക്കിൽ നീ.

മുതിയെല്ലുതി, യേതുമട്ടു ചെ—
രന്തിരേഛ്ഞനതിനാഗഹിച്ചിതോ,
അതുപോലെ കഴിഞ്ഞു കാഞ്ഞവും;
ചരിതം തേ ചരിതാത്മതാവഹം!

തചാ ഭാസജനത്തിലും, പ്രഞ്ജ—
വിരഹം പെട്ട കിടാങ്ങമംപേരിച്ചും
അയി ദേവി, തുപാംബു ഇക്കോ,
ചുരുപക്കങ്ങാളിച്ചുപോംവിയം.

പതിക്കവത്താർകളും മന—
 സ്വിനിമാക്കണ്ണ മനോജ്ഞത്രേംടയിൽ
 സുവമായ്ക്കരയേറി മിനിച്ചു—
 സുചവിങ്ഗു, സുചിരം ജയിയ്യു നീ!
 സതി, നീരിൽ നന്നായു തുല്പി ന—
 ശ്ലൈം ചുംബിച്ച തബവെക്കവേണിഡായ
 സുരനാരികൾ പൂജചെയ്യുമെ;
 ദിവി മനാരന്നുംസുമദ്ധുഃത്.
 പരിഗ്രാമിമഹത്പരമാൻ നിന്റു—
 ചാരിതം കിന്നരിമാർക്കൾ. പാടിച്ചും;
 നവഗ്രിതമതാസപചിച്ചുനോ
 നിന്നായക്കോരിമയിൽവകുള്ളുമാറു താൻ!

III

വല്ലാത്ത മഴ.

(മാക്കമഞ്ചരി)

വാനം, വാനമേ, വാക്കാറു ക്രീഡനിൽ
 വാത്രു നീ വല്ലാത്ത കേഴുനാല്ലോ.
 റാട്ടിവരിവട്ടമാക്കവേ റിവട്ടാക
 കട്ടിക്കവിവടംവകാണ്ടു മുടി
 എണ്ണക്കു നോക്കാതെ,നഞ്ഞാതെ, മിണഭാതെ
 മഞ്ഞിമയണ്ണിക്കിടന്നിവണ്ണു
 വാനമേ, വാനമേ, വാക്കറു ക്രീഡനിൽ
 വാത്രു നീ വല്ലാത്ത കേഴുനാല്ലോ.

മാന്ത്രക്കിൽ മിന്നിത്തിള്ളെല്ലാരോമാംചാ
 മാന്ത്രാണ്യ പവാല സമാലപ്പുമോ?
 അംഗത്വത്തിരിക്കിള്ളു, കിച്ചതളിയിള്ളി—
 ഒരു പ്രിജിയമ്മാമെന്നെ പോയി?
 വസ്ത്രാത്മ മാലിന്ധമാന്തഃഹാ, വാനത്തിൻ—
 കല്പാണഗേഹമിട്ടടങ്ങു.
 പൊട്ടിക്കരെച്ചിലിനാത്തകാം മുമ്പാൻ
 പൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കു മറപ്പാമാ...
 വൈണ്ണിക്കിള്ളാനുള്ളാലിന്നി;—യാഹ് തും—
 വൈശ്വം ചള്ളിക്കെട്ടി വരൻിച്ചനം.
 പക്ഷമടക്കിയിൽപ്പുരുഷകിടക്കിലേ
 പത്രാ മുകളിൽപ്പരിലപസിൽ—
 ഇങ്ങമാവാസിയില്ലെന്നാകിലെ, ഞേവാ—
 നിന്മകളായ്ക്കു വന്നുഭാവം?
 നിത്രക വാനമേ, നിന്മര കണ്ണിരിനം
 നിമ്മലതപത്രത്തിലണ്ണച്ച നിന്മാ.
 വംസുവമാണിതു: വാതിലടക്കിലുാ
 വന്മുച്ചേരേണ്ടതു വന്മുച്ചേരും.
 വേദലും വേദത്തിൻ ഭാഷ്യം കരിയ്ക്കുന
 വാനമിന്നേതതായഴുത്തുനിത്തി—
 നിന്നിതു പേരും; നീർച്ചിള്ളിൽ നിംബം
 മിന്നിയെഞ്ചാട്ട തെളിഞ്ഞ വാനം.
 വൈശ്വലക്കിട്ടുള്ള പദ്ധതില മിന്നമം—
 ദുള്ള നെട്ടതാം മരഞ്ഞംതനേരു
 കാർവിത്രപോലുള്ള കാകകെപ്പം കാമിതു,
 സെകവനാപോലേ നിവന്നിങ്ങനാ.

കൊക്കത്തു കൊച്ചുമീൻ ചുത്തി നന്നഞ്ഞാല്പി-
ച്ചികളവക്കത്തിനിങ്ങ് പെറു,
വായിലുഭുത്താത്ത മസ്യത്തക്കണ്ടുന്ന
വാലിട്ടിച്ചുമയൻം താനും,
'മസ്യങ്ങളുക്കന്നഹമതിക്കാര'നു
ഡിസിച്ചുകാണ്ട പറന്നപോയി.

പോരുമ, പദ്ധിമവാരിഡു, നിന്റുജയ-
ഭേദിനന്നത്മമർിയാമാക്കം.
പൊട്ടിക്കരിയടക്ക, പൊട്ടിച്ചിരിങ്കിടക്ക,
പൊട്ടിയടരടക്ക ബ്രഹ്മാണ്ഡതാൻ,
ഞാനെന്നവിലജ്ജുതാൻ നിന്നിട്ടവമന്നല്ലീ
നുനും ജലപത്ര, നിന്നുന്ന ഭാവം;
നിന്നിലും മേലെയായുശാഭരപാരത
നിന്നന്നച്ചുകൂ ചേത്താചമിങ്കാൻ;
നിന്നന്തിത്തട്ടം വരട്ടിയണകിട്ടം
മിനാലുംനാണ്ട തലജ്ജു മീതെ.
പോരുമ പദ്ധിമവാരിഡു, നിന്റുജയ-
ഭേദിനന്നത്മമർിയാമാക്കം.

ഇററബത്ത വെള്ളിത്തിലോരോ മഴത്തുള്ളി
എത്തുകളായിപ്പുതിച്ചീടവേ,
മധ്യത്തിൽ വെള്ളിത്തുടയയൻംഉള്ളതാം
മന്ത്രിൾക്കുപുന്നരം നിന്മിങ്കാവേ,
അരംഭാസ്സംഘകവിന്നുന്ന മന്ത്രസംഗ്രഹിതത്തി-
നട്ടാർക്കൾ താഴുംപിടിച്ചീടവേ,

വെൻചിരി തുകം നാരയപ്പിടിയ്ക്ക് വാൻ
വെള്ള കമിളകൾ പാഞ്ചതീടവേ,
നബ്ലാനംവൈപത്തോം വെള്ളത്തിലാമാറു
ചപ്പിളിക്കാട്ടിക്കളിച്ചീടവേ,
തോന്തിയ സാധനമോരോനെന്തുത്തവർ
തോന്തിയാൽ നീരിലെഡാഴക്കീടവേ,
‘വൺവി’ പായുനാൽ കണ്ണുരസിച്ചുവർ
പിഞ്ചുവകെ കൊട്ടിച്ചിരിച്ചീടവേ,
പാവക്കിടാവിനെ മുക്കിക്കളിപ്പിച്ചു
പാവാടത്തുനിന്നാൽതോന്തിയ്ക്ക് വേ,
ഞാനെന്നുകടലാസ്തുലോരോ വരികളെ -
സ്ഥാനങ്ങം കത്തിക്കരിച്ചിരുന്നു.
പെട്ടെന്നാനോമൽക്കമാരിയാളാർദ്ദമാം
പട്ടിളംകെക പൊകിപ്പാഞ്ചത്തണ്ണെന്തു
എവയ്ക്കിൽപ്പറവിനിനൊബ്രാക്കുഗീതമായ് -
തതസ്യഭാച്ചാർക്കളാം തേനൊഴുക്കീ:

(നതോന്നത)

‘എന്താണാപ്പെന്നുതുനാതെ? - നിജ്ഞം വണ്ണിപ്പാട്ടോ?
എന്നും തോന്തി പാഞ്ചപോകം പാച്ചിൽ കണ്ണോള്ളു.
ചേട്ടു വിട്ട തോന്തിയങ്ങു തിത്തതെത്തമരിന്തുപോയി;
ചേട്ടത്തിൽ തോന്തിയങ്ങു തടങ്ങും നിന്നാ!
എന്നും വണ്ണിമാത്രമിതാ കിഴക്കോട്ടു പാഞ്ചതീടുനാ;
എന്നിജ്ഞായ വണ്ണിപ്പാട്ടു പാടാൻ തോന്നുനു.
അപ്പെന്നെന്നായിജ്ഞമില്ലെ; - നാജ്ഞനോടു മുഖിന്തുതാൻ;
അരബ്ലുജിലോ വണ്ണിപ്പാട്ടു പാടിത്തെന്നാജ്ഞ.

എന്തായാലും വിടില്ല ഞാൻ കടലാസ്സു തരിപ്പുണ്ടാൻ;
 എടവെള്ളുമണ്ണോ, എന്നുറീ തോന്തി മരിച്ചു!'
 പെത്തൽ വിശ്വാസം ചോദിയ്ക്കുണ്ടാണു:—‘ന്തിന്ത്യും, മഴ
 പെയ്തു വെള്ളുമെല്ലാവും പരതിട്ടുനു?’ (പെയ്തു
 ‘ഇമ്മഹിയിനാലല്ലാവക്ഷം, മോമന്ത്രജ്ഞം, മീയപ്പുനു—
 മുമ്മാമുണ്ണാൻ—ഒന്നല്ലാണാവാൻ—മഴ പെയ്തുനു.’
 ‘ഇന്താരാന്തി മഴ പെയ്തുതി?’—ക്കാണാനാ വന്നിലതാ,
 പൊണ്ടിനില്ലോ കാർഡമല്ലാത്തുപരി മഴ പെയ്തുനു.’
 ‘എന്നാൽ നമ്മുള്ളവക്ക് കൊടുക്കുന്നിതി?’—വക്ഷം നാ—
 മൊന്നംതന്നു കൊടുക്കുണ്ടാണു: നല്ലവരവർ.’
 ‘വെള്ളക്കുളം മേലാണഭേദം?’—കെട്ടിക്കാട്ടാൻ കൊള്ളാ,
 ജ്ഞാജ്ഞിലോരു തുള്ളിപോലുമാർത്തയില്ല. ·മവ—
 ഇക്കൂത്ത കാർക്കൂട്ടേരു ധന്തമാരി വഷ്ടിപ്പുവർ;
 ഇക്കൂത്ത ചാണകമാണലകിന്നവളും;
 ഇക്കൂടംകരിക്കട്ടകൾ ശ്രദ്ധാത്മാ, പൊഴിജ്ഞാനി—
 തി;—ക്കാന്തിപ്പുത്രുകൾ വെണ്ണപുാലുഴക്കും
 ന്തുവശ്രൂപോലുങ്ങമിവരുത്തെത്തത്തുകീടുന്നി—
 താ;—കൈപ്പാറും കമ്മത്തുന്നിതാത്മത്രാഗികൾ?’.
 ‘സാധുക്കുളാമിക്കാർക്കൊള്ളുമചുതാരിവിട്ടതിൽ?’
 ‘സാക്ഷാൽ നബദ്ധവാ തുക്കയ്ക്കാൽ തീരുത്തവർത്തനു.
 അഞ്ചുക്കായിജ്ഞിവിച്ചിട്ടുമിക്കുട്ടിലിട്ടയ്ക്കിട
 മിനും പൊന്തിനുമണം! മാല ചുത്തുമിശ്രപരൻ.
 ഇമ്മഹാനാർ ദയിയ്ക്കുന്ന ജീവിതമേ ജീവിതമാം;
 നമ്മുളിൽ പറിയേണ്ണും; നന്ന തേടുന്നു.’ (മഹതിയ്ക്കി—
 ‘അട്ടട്ട, എന്നും, വണ്ണിപ്പാട്ടോ? കിട്ടാതെ ഞാൻ സ
 സ്റ്റി;— സ്റ്റിക്കിൽ ഞാൻ തുവരുവും;— മക്കുന്ന ഞാനുവും!’

തുരുവു പിടിച്ചു വാദം

പോരാളിമാരിൽ വിളിക്കാണ്ട് വിളങ്ങുമേംതാ
വീരാഗ്രപൂർഖികനെഴുന്ന കരത്തിൽ മുന്നം
തീരാത്തിള്ളപ്പൊട്ട് വിളങ്ങിയിരുന്നതാമി—
ശ്രൂരാരാധ്യം തൊട്ടവതിനുമാരക്കര നമ്മൾ.

പോർവാദി വെച്ചു, നെട്ടതാമുറതന്നിലേവും
കൈവാളിതെത്തു പുതശ്ചാന്തരമായിതാവോ,
ശ്രീർ വാച്ചു വീരവരഹസ്യതലവെന്നാട്ടുള്ള
വേർവാടിനാലവശമട്ടിലമന്ത്രിട്ടുന്ന!

മുന്നാ, എത്തുചീറിയോരപാട്ടയിരാക്രമിച്ചു
വന്വാന്ന് വാഴ്ച, റയിലിപ്പൊഴിഞ്ചിവാഴ്ചു;
തന്നപാപ്പുള്ളിയുകമന്നെത്തു കിടന്നാണ്ടും
വൻപാവുപോലിതു ദേക്കരമുത്തിതനെ!

ശ്രൂരാഹവത്തല പിളപ്പുതിനുഗ്രവജ്ഞം,
വീരാഗ്രപൂർവ്വാഹവരിലുത്തിന് ചേന്ന് പണ്ണം,
അതു രാജലക്ഷ്മിചുടട തീപ്പിയെഴുന്ന തുക-
ണ്ണാ, രാത്രു കരാളകരവാളമിത്രഘസിപ്പു.

ചെംപ്പുള്ളി പൊന്നപണ്ണിയണിപ്പിടിയാന്ന് മിന്നം
മപ്പുറ വാളിതു മനോജ്ഞം, മെട്ടത്തു സനാക്കാനു
തെല്ലാണ്ട് വാഞ്ഞര;—യതിനാഡിർപ്പുണ്ടുത്തതു
ചെല്ലുന്ന കൈക ഭയമാടിങ്ങ മടങ്ങിട്ടുന്ന.

ചേരംപടിജ്ഞ പടയാളികളാവരിച്ചു-
 പോതും യഥാർഹവിച്ചുക്കളേറു മനം
 പേരും വിശ്രമകാട്ട വാസ കൃപാബന്നമേ, ഈ-
 ബീഡിങ്കലിംതാൻ തൊട്ടവത്രഞ്ഞ പൊരുത്തിംഗോ.
 അക്കത്തിലു ക്ഷടയ നിന്നുടെ വൻപ്രതാപം
 പൊൻബെക്കപ്പിടിച്ചുലഭമാടേരു വിള്ളണിട്ടുനു;
 വൻകമ്മദ്ദുതയാക്കിംഗാമാൻ വാഴേ,
 നിന്നകല്പനയ്യുടിയിൽ നിൽപ്പ ജഗത്തശ്ശേഷം.

ശ്രദ്ധാമദൈമുടലപ്പുടി ഹാ, തുരുവിന്-
 തായാട്ടമാൻ ശിവനേ, തകരാറിലുയീ;
 പേരായ മേനിയിൽ മണ്ണു പിടിച്ചു മണി-
 പ്ലാഞ്ചാലുമെന്തിഹ? പുകംബക്കാരിടിച്ചിലുണ്ടോ!
 ഹാ, കാലഭേദം! ഇടർവിട്ടുര്മ്മിതനിൽ
 മാഴുകാമദാത്താട്ട തിള്ളണിയ തീക്കുംണാഞ്ഞേ,
 എകാന്തത്തെന്നുംരു വിട്ടു പുന്തതിറങ്ങാ-
 തേകാന്തവാസമധുനാ തവ വേണ്ടിവനു.

പൊന്നാഞ്ചുമിപ്പിടുതല്ലോ തലയ്യുംലോളം
 മനും മഹാരമർ തുടച്ചമിനാക്കയാലേ,
 മിന്നാൽ പ്രഭാവമൊട്ടയൻ ചാലിച്ചികന
 നിന്നംഗമിണ്ടിനു മുച്ചിന്തയുചമഞ്ഞവണ്ണോ!

പോതും പയാറുമുയും പതിവാങ്ങ്തുടനും-
 പോതും ഭവംഗഹിമയാമരങ്ങണാദയത്താൽ
 ചുതപ്രകാശകളക്കത്തിനു കൈവളുത്തി-
 പ്രസ്തരും വാസനമുഖാശയുമസ്തമിച്ചു!

യാടിപ്പെട്ടം തവ പരാക്രമപാടവങ്ങൾ
പാടിപ്പുകളും വതിനാളും പദ്ധതിക്കേൽത്തോ!
പേടിച്ചരണാരിവരക്കമെന്നുംപ്പുതിനം—
കൂടിക്കാരത്തു കലരിത്ത വെറും പുഴുക്കൾ!
ഭീമപ്രതാപമിയലും തവ കാരഡത്ത്—
പ്രോർമനിലെത്തു പടയാളിക്കം വീണിരിജ്ഞാം!
ബുംമദ്ദമോറ ഭേരത്രു ഗണ്ണാപഹാര—
സൗമതതിനാൽത്തവ സമപ്പനൈച്ചുവിജ്ഞാം!
വീരാന്മ വീരദേർത്തൻ ചുട്ടേചുരയിക—
ലാഡി വൻപടനടക്ക കളിച്ച നിന്മ,
നീരാക്കിമുറാനാദേവത വാപൊളിജ്ഞ—
മാംാന്മ നാവിന സമം നരർ കണ്ടിരിക്കാം!
ഹഃ, നാട്ടിനിശനടവാദി, മുരമദ്ദനന
നീ നാദകം, ത്രിപുരമാരം ചന്ദ്രഹാസം;
അതു നാഗരാജപുരിതൊട്ടു ഭവച്ചുവിത്തു—
മാംാകമത്തുപരാക്രമർ പാടിടിനാ!

V

മന്ത്രത്തുള്ളികൾ

(കേക)

മീഹാ, നല്ലിളംചുല്ലിൻകൊടിമേൻ സ്ഥിതിചെങ്ങും
നീഹാരാമുതശിതളാമലവിന്തുക്ക്ഷേഖേ,
വയുള്ളിമാമലയിക്കരുപ്പാലഭിഷ്യകം ചെങ്കു
അഞ്ചിത്തുള്ളിയായ്പ്പാറും പാവക്കാടക്കേഞ്ഞേ,

നിങ്ങൾതാൻ വിജയിപ്പു, നിങ്ങൾതാൻ വിജയിപ്പു,
മാഗളേരേറുംവമൽക്കുപ്പുചുക്കരി!
പുത്രനാം മരതകക്കന്നിമേലിണാക്കിയ
മത്തുക്കർപ്പോലെ, നിങ്ങളുമ്മതൻതിരുമാറിൽ
തിള്ളിയോഡിജ്ഞനു, തിള്ളിയോഡിജ്ഞനു,
കിഴക്കു കളിപ്പനിശാഖാപ്പാജ്ഞശികരണങ്ങളേ!

തൻകരണള്ളാലിക്കരിക്കംഭവത്തമ്പുലാൽ—
തതികളാം മുഗ്രാജൻ തച്ചടച്ചീടംനോം
അനുകവേ കൊഴിഞ്ഞുള്ള മൊക്കിമണികളും
ശ്രീകാഞ്ഞളാം ഹിമശികരണങ്ങളും, നിങ്ങൾ?
ബോമമണ്ണാലത്തിനും കാന്തിമൽവണ്ണങ്ങളും?
കോമള്ളതാരകപ്പാടുവിനിപ്പാടികളും?
ശാശ്വതപ്രകൃതിതൻപുണ്ണിരിപ്പാടികളും?
ഇംശപരമഹിമതൻ ചെരുകന്നുണ്ടും
പക്ഷമററാളി മിനം പരിത്രാദി, നിങ്ങൾ
കണ്ണകളുള്ളിപ്പിജ്ഞം കർപ്പുരഹളശികകരി.

രാവാക്കാ കരികടൽ നീർവ്വനി വരണ്ടപ്പോൾ
അംഗാജുമടിത്തട്ടിൽത്തെളിഞ്ഞ രതാംബളേ,
ഞാഞ്ഞാളിനെ വാ^ആ മല്ല് ജീളാകാരണങ്ങളാം
നിങ്ങളെ നിമ്മിച്ചുായ രുക്കളിന്റെവിക്കിനൈ:
അംഗു മോറനാംബളാം നിങ്ങൾതൻമണിമെയ്യി—
തന്ത്രജ്ഞാ ന്വനവസുഷമാവിലസിതം!
ചൊല്ലുകൾ ചെല്ലാതേടം, നിനവുംതാതേടം,
ചൊല്ലും വിധിശില്പമേന്തനവസാനം.

നിസ്ത്രേശം നിങ്ങളെ നിരീക്ഷിയ്ക്കും
നിരസ്തനിമേശം മിചികൾ സുക്തികൾ!

തെള്ളിവോടെ നാള്ളളശ്ശുപ്പിന്തിരക്രമവ-
തത്തലിരിൽപ്പാട നിങ്ങൾ പനിനിർത്തിയുണ്ട്;
ക്ഷലവിഭാതനതിന് കുകമകരിക്കുന്നിൽ-
ക്ഷുഖി ചരവനാതെതലക്കാഞ്ഞിറവിയ്ക്കുണ്ട്;
ക്രിക്കറ്റം ചുള്ളിയും കുകക്കഴുകിക്കൊള്ളുന്നും
പാരിതിൽപ്പുത്രവശ്ശു വിഗ്രഹ വീണ്ടും വീണ്ടും.
നിങ്ങളെ കോന്തിടാനോ, കൊന്തപ്പും കരണ്ണളാൽ
നിന്മവസ്തുക്കൾവികൾ നീട്ടനു കട്ടിപ്പുണ്ടോ?

മന്ത്രജ്ഞമശവിഖ്യാനിന്മസ്താനയിൽത്തുലോം
മനത്തുതുള്ളികൾ നിങ്ങൾ ശാഖിപ്പിതിനോദയേ.
ഹാ, തുണസമലികളുപ്പാടവേ; പരിഗ്രഹ-
മനുമദിരത്തിലെപ്പു വനിയാക്കീടനു;
അടുക്കമണിയണിപ്പച്ചപ്പുംപട്ടാക്കനു
ആഭാരൻ നിങ്ങൾ വെദംശാസപലപ്പുരപ്പിനെ.
ക്ലീനിണ്ണിയ്ക്കുന്നറംതുമാധ്യമിനസ്താനേ,
വിഖ്യാലെ വിലാസങ്ങി വിളയും വിത്തുകളേ,
കോമളപ്രക്തിതന്ത്രപിണ്ഡുവപത്താംകാണി-
ത്തുമയിൽ വിളവിയ തിവ്യപ്പാർക്കണാഞ്ഞേ,
നിങ്ങളെതന്താടട്ടുയോ, നിങ്ങളെതന്താടട്ടുയോ,
ഞങ്ങളാദരാർത്ഥത്തച്ചതുടച്ച എക്കളാണലോ?

പുംതയ്ക്കാളിൽത്തന്നാൽ പത്രക്കത്തലോട്ടനു
കാന്തതുപമാർ നിങ്ങൾ പുളച്ച ചലിയ്ക്കുവേ,

അന്ത്യം നടക്കുന്ന സ്ത്രീപരിഃ ഈ മന്മിത്തങ്ക്—
മെജ്ജുഫോ, പൊടിരയാല്ലേ പാരിതിൽപ്പതിച്ചുടൻ!
സുചിത്രമുന്നോലും പിടി വിട്ടിതാ, ഇതാ,—
സുക്ഷമിച്ച കൊഡിവിൻ! അമേ, താങ്ങുകീ രതാംബളു!

ഹാഹന്ത, പതിച്ചിതോ! ഹാഹന്ത, പതിച്ചിതോ!
ദേഹത്രുത കമിക്കുഴിം സ്ഥിതി ഹാ, മഹാമോഹം!
കാമനീയകമേറം നിഞ്ചും പെട്ടുന്നങ്ങളും തനിന്നുണ്ടോ!
കാലത്തിയുണ്ടുന്ന ഫോമലാജിംഗളായ് തനിന്നുണ്ടോ!
ക്ഷണങ്ങേരതാർത്തനെ നിഞ്ചില്ലതുണ്ടെന്നുണ്ടോ!
കണ്ണികപോലും കണ്ണികാശവാഹിപ്പാതായി!
സഹസ്ര മരംതുവത്വങ്ങൾനും കണ്ണണികളേ,
സഹസ്രകരംനാകെപ്പുറുക്കിവയ്ക്കുത്തിരിക്കാ!
എന്തിനു വിധാതാവേ, തകരുതുകളുണ്ടത്തീ
നിന്തിക്കയ്ക്കുംതന്ത്രിന്തനും നിമ്മവമണികളേ?
ഈയത്രാഹിതംമുലം തപിപ്പു ലോകം; ഹാഹാ,
തയ്യൽപ്പുംകിളികളും താരാട്ടു മതിയാക്കി.

ആവട്ട, അതു രതാംബി രതാഗംഗയാളം (ക്രമാർ
വേവിതന്നുനാഭിത്തന്താന്തനാലിംഞ്ഞുചെർന്നു

കൈ യുവതിയുടെ ക്രന്നരാശ്രം

“പല്ലാത്ത എമ്മാനലനാൽ പ്രചഞ്ച-
മെല്ലാമ്മൻ ചുട്ടുപൊടിയ്ക്ക് വാങ്ങോ
നില്ലുംതോരുള്ളനിതതിനീന്തുനു നാമ!—
നല്ലാജ്ജിലെന്തിനു കുട്ടത്തെ താപം?

രാവായിതെ,നിട്ടുമൊരിത്തിരിയ്ക്കും
ഷാ, വാട്ടുശ്ശാവിന തട്ടിയില്ല;
ഒജുവാറുകനാനുമഹാസ്സുബന്ധം
മാൽ വാച്ചിട്ടും ചുട്ടമിനൻ കൊടുത്തോ!

ഷാ, അധമേറിപ്പട്ടി തോണം വരി
സേപ്പാംബു തള്ളിത്തള്ളുകനു ദേഹം;
വേദാപനോദക്രിയയൈക്കയിപ്പോം—
സ്സാഭാതിരേകത്തിന മാത്രമായി!

അതുറാവത്ത്യുഡിയുംതു താലവുന്ത—
കാററാത; കുട്ടത്തിന താപഭാരം
മാറ്റരാൻ, മഹാപ്രാക്തതശക്തി നല്കും
കാററാണത്തട്ടിന്തു കഴിയുള്ള നുനം.

എന്തിനു ഞാൻ പാഴോപണി ചെയ്തിട്ടനി—
തത,ന്തിപ്പുഴപ്പായമനാശ്ശുരാലെ
ചിന്തിച്ചുവെന്നാൽക്കഴിയുനു! കാലം—
തന്ത്തിന്തിവിശ്ശേം മഹിമാവവർണ്ണം!”

കേൾക്കുന്നതുമല്ലോ എവർന്നു
പുമച്ചുണ്ടെങ്കിലുായ പുവൽനമയ്യാം
പ്രാമണ്ഡേമറുന്നതനാജ്വരത്താൽ
യീ മന്തി മാഴീകിച്ചില്ലതേവാമാതി.

വിരിഞ്ഞ മല്ലീകിപുമങ്ങലം തുന്ത്-
വിരിച്ച മിന്നം മനിശമന്ത്രത്തോന്തർ
ശനിരസാദാ തടവിട്ടുമോമത്ര-
ഛീരീഷ്ഠദ്വാഗി ശകിച്ചിട്ടുണ്ണ.

കിടയ്യുമേൽക്കിനാചായക്കുറ്റി
കിടനാരണ്ടും, കളീർഡചൊറിയാലേ
ഇടയ്യിടയ്യുണ്ടിനെ വീശിയ്യും തെ-
പ്പിടയ്യു വല്ലുവരു കഴിച്ചുക്കുട്ടി.

ശിതാശയാൽ സുന്ദരി പുക്കൾം വട്ടി-
യേതാണ്ടുലുന്തുള്ള കിടയ്യു വൈക്കാ
വിതാസ്യയാൽ വിട്ടു, തുബന്നാഴു
വാതായരാത്തിന് സവിധത്തിനല്ലത്തി.

പരിക്കണ്ണഭുക്കിച്ചു, ഫോമാമത്രനമയ്യായ്-
പുരിഞ്ഞുപോകാൻ മടിയാൽക്കണ്ണക്കേ,
കരിഞ്ഞതാരാത്തല്ലുമങ്ങലം പററി
സ്ഥരിച്ചു വീണ്ടും സുമഹാഗ്രിയാളിൽ.
നീഖാളിവാർപ്പുക്കിരു കെട്ടിഞ്ഞും,
ഒപ്പാശ്വലക്ഷത്തു കരിച്ചുണ്ടാം,
മാല്യാളമംഗലങ്ങലം തള്ളന്നു, മന്നാ
ഡോലാക്കി ചിന്താശതമാനം നിന്നും:

വിള്ളത്ത് വല്ലുതെ വിയപ്പുത്തുള്ളി
കിളിനെന്നും തന്മുഖകൊമളാസ്യം
വള്ളൻ തുമന്ത്രണിയാൽ തള്ളുനെന്നു—
രിളിംനുറുതണ്ണലർപ്പോലെ കാണാൻ.

കതിന്നിരിജ്ഞം നിടിലസമംത്രം
പതിനേരു മിന്നം കന്തുന്തല്ലാൻം,
പ്രതിക്ഷണം നുതനമായുംഡിജ്ഞ—
മതിന്മരണേപദക്കണ്ണം കലാൻം,
ഹമയ്യിളിക്കം കലരാതെ കണ്ണി—
രമത്രു ചെങ്കും നയനം വിടാൻം,
സ്ഥിരം തഴച്ചുള്ള കവിംതടങ്കിൽ
കുമത്തിലേരാപ്പുള്ളകം പുലാൻം,
ചുട്ടു നെട്ടാവിപ്പുകൾക്കാണ്ട തൊന്തി—
രത്തുചുപ്പും ചുണ്ടു തുലോം വരണ്ടും,
കടക്കമെന്തോ വലുതാം വികാരം
തടത്തുക്കാത്തവിധം പുരണ്ടും,
ഹാ, തനുവാ വിഹപലമാകിലും, നൽ—
ആ തകി നേതൃപ്രിയമായ് വിള്ളൽ:
ചേതഃപ്രമോദം തകമാകുതിഡ്ജ്ഞ—
താതകവും പക്കമണിജ്ഞകില്ല.

പാലാഴിവെള്ളം പരിചൊത്തു തുക്കാ—
പോലാവതോളം ചെംഴിയും നിലാവാൽ
ചോലാൻം മിന്നം നിശ്ചത്രപ്രഭാരി—
മാ ലാക്കിലാക്കണജ്ഞദളാക്ഷി കണ്ണാ.

അനന്തഗോളാവലി മിനിമിനി—
 അനാതഭാസ്യന്തിട്ടമന്തരീക്ഷം,
 അനാഗ്രഹത്വാദിപരിപാല
 മനസ്പദപ്രസ്തുതമായിരുന്നു.

വാക്കുത്തുപ്പുമണ്ഡമന്തിയുള്ളി—
 ലാകന്പമേകന നാതത തെനാൽ
 അക്കമും രാവിനിരട്ടിയാക—
 മാകഷ്കതപത്രത വള്ളത്തിങ്ങം.
 നിശാവിശേഷങ്ങളുംശേഷമന്ന
 വിശാലമാം കണ്ണിണൊക്കാണ്ട് കാണിക്കേ,
 കൃശാനകണ്ണാത്തിലണാന്തപോലു—
 ക്ഷൗംഗി താപാകലയായി വീണ്ടും.
 വിംച്ചിട്ടു മെച്ചയാട്ട തന്മഹികാരം
 മാച്ചുവെഞ്ഞാനസമയമായി
 ഒരപ്പുട്ടു ഗർജ്ജചുവാക്കാൽ—
 തത്രാന പാൽവാണി പറഞ്ഞു താഴന:—
 “ഞന്നരം നെട്ടംപാതിരയായ്, ഇഗത്ര
 നോരറ നില്ലേബ്ബുനിലജ്ജ കീഴായ്;
 പാരഗവ നോക്കീടുകിലിന്ത്രാഞ്ചാ—
 താന്മുഖരംട്ടശരം പൂണിരിപ്പു?
 എത്തുണ്ടതു തുകന നിലാവു, യാഗ—
 ക്കിളിായ്ക്കും കോമളക്കുജിത്തുപരി,
 കൂളിന്ത ഏതെത്തന്നാചിതൊക്കും ചേ—
 എൻബളിപ്പുട്ടു രാവുമനിഞ്ഞസഹ്യാ!

മുറും നദിയുടെപാലം വിരിഞ്ഞ മല്ലീ
മുറഞ്ഞെന്തു മാത്രത്തോടു ചേന്നിന്നുണ്ടി
മുത്താന്നിതാ, എന്നുടെ നേരരയെന്തു
മുഖബുദ്ധിയിൽ തുകി വിള്ളെടുട്ടു.

ഹോ, തോഴി മല്ലീ, തവ തോഴി നാനാ—
ചേതോവികാരാലശലംരിരിക്കേണ്ണ,
ജാതോദയം പുത്രിരി പുണ്ണിട്ടം നിന്മ—
തോതോക്കിൽക്കുംജംഗപ്പത്തിതനന്ന!

തെതമാവാടി മാധവിപോലെ, നിജ്ഞം
പ്രേമാർദ്ദനാകും പ്രിയനോടു ചേരാൻ
സാമാന്യമല്ലാതുള്ളവാൾത്തശ്ശ
കാമാവ്യവല്ലിജ്ഞടിവേർ പുണ്ണീ.

ഹാ മാനൃസൗജന്യമണിജ്ഞ ചെപ്പു,
ഹാ, മാമകശ്രൂമനിവാസത്രവേ,
ഹാ, മാവതീബാനമനോജ്ഞത്തുതേർ,
ശ്രീമാൻ ഭവാനെന്ന വെടിഞ്ഞുവെന്നോ!

അവാച്യമുംചുട്ടു പടൻ വിനി—
ദിവാനിശം താൻ വലയനിതയോ;
പ്രവാസിസംഗ്രഹിതുളമാം കരത്താൽ
ഭവാൻ കനിശ്ചത്താനം തലോടുകൊന്ന!

എന്നാമാക്കന്ന ഭവാനെ വിട്ടി—
ടിനാ, ഒ ശാന്തിപാലം തുടങ്ങിയാലും,
ഈനാരിയന്നുണ്ടാവശ്ചത്തിലാകി—
ഒന്നും ശ്രീലും കാനുകഷായിരിജ്ഞം.

കൂദാശ കട്ടിക്കൈ എതാട്ട നമ്മൾ
വേരാക്കമി ദൈവനമാക്കവോളും
മാാതെയൊന്നിച്ചു വളര്ന്നിതെ;-നാം
മാറാത്ത മാലിപ്പൂഴിഞ്ചു ഏവാ.

ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കിയെന കാണബാൻ-
മിം കിടയ്ക്കാത്തചിയത്തിലഘോം
കടനകാൻ വിഡി നാമു;-യേവാ
കടന കുഴീശ്രദ്ധ, ചെയ്തിടകാഘോ!
കേളിപ്പുട്ടം പെഞ്ഞപ്പലക്ഷ്മിയാംതന്-
കേളിയ്ക്കിളിന്തണ്ണലവരൻപ്രിയാസ്യം
മേളിച്ചു കാണാതഴലാളി നീളം
നാളിത്യോമത്രയ്ക്കു കശിച്ചുമുട്ടാം?
മംഗല്യമാക്കാനെക്കേളിപ്പരത്തിൻ-
സംഗതിനാ ചുജ്ജ സുവം തരിച്ചും
തുംഗപ്രഹം ലഭിയാത്തതാമ-
നാഗങ്ങളേ, നിഃബം തുലോം ഹതാദാം!
ഹേ കാത, —തൊനിഞ്ചിനാതാൻ വിളിയ്ക്കു-
മേകാതമിച്ചു പെരുകം ഭവാനെ;
സപീകാച്ചുമാർത്താനാക്കിരിയ്ക്കുമീനയ-
നാകാക്കി—ഹാ, ബാസ്യവർ ബാധയായി!
ചിന്തിയ്ക്കില്ലെന്നുക്കിഹ കറരെമന്താ—
ണ്ണ, സ്ത്രിയ്ക്കിട്ടു ദിഉംഗതാൻ തന്മഹാ;
പന്തിയ്ക്കു വക്കുന്നതിനാ ചന്തമില്ലു—
ഞഞ്ചാതിനാ കണ്ണാടിരുട്ടുനിന്നനാ?

വരാംഗനാമദ്ദൈഡാട്ടുചേരാൻ
വരാകിയാമിയീപള്ളപ്പയല്ല;
വിരാക്ലം നമ്മയിണക്കിയെന്നാൽ—
പുരാതി പത്രമാത്തവന്ത്വവിയ്യാം:

ഹാ, വന്നുവല്ലിയ്യേ പടന്നചുറാൻ
ദേവത്രമത്തിന്റെ തളിത്ത് തയ്യാ?
അതുവർപ്പിടിയ്യോത്ത മണ്ണാളംഗ—
ലാവണ്ണുമേരും കളിക്കണമാമോ!
ഇന്നാകേരുയോത്താലവിടേയ്യേ ചെറിടു—
മിന്നാരി യോജിച്ചവള്ളുതന്നെ;
എന്നാൽത്തരം ചേരന്നാൽ തന്നിയാളെ
നന്നാൽ ഭവാൻ സംപ്രതി പേടിഞ്ഞു.

ജായാപ്പിയാലുള്ളി . കളിത്തു ഭാഗ്യ—
ഗ്രീക്കാളിമല്ലായപിയുഥമാത്തജസ്യം.
അത്യാസമേല്ലാതവിട്ടുന്ന വാഴ—
കായാതസവേപ്പിതനില്ലിയോട്ടം!
അവർബന്നുപുണ്ണുചുയലല്ലുമ്പോ
ഭേദകളിലുതപ്പെമൊരുബുദ്ധേഃ;
ഇവള്ളുമായു കളിക്കാരവസ്ഥയിയു—
ശ്രൂവിക്കണ—ഹാ, ജീവിതമെന്തു മോഗം!

അന്നവ്യസമാല്ലുമ്പെന്നു ഭവാനെ—
അ,നാഡിയാമിയീയാങ നാരിയെന്നോ?
മനസ്സിലെന്നാലുമിടയ്ക്കിടയ്ക്കി—
ജണനത്തെയാത്തീടണമേ ദയാദ്ദേ!

ഹാ, ഡിക്കേടിയുള്ള വളരെവാതാക്ക—
മാധിയ്യും താനടിമയായ്ക്കഴിയുട്ട കാലം;
സാധിപ്പമീ നിന്നു ഭാവിജനസ്സിൽ മറുടം.
സാധിയ്യും വാൻ കരണചെയ്യുക എത്വമേ, നീ.”

VII

വൈവത്തിന്റെ കിരാക്കാർ

(കേക)

കക്കരത്തുണ്ടാരോമന തലചുംചുറ്റുന്നു;
പൊക്കണ്ണത്തിലുണ്ടായ പൊൽക്കണ്ണു കിടക്കുന്നു;
വലത്തുകയ്യിൽത്തുന്തുന്നുണ്ടായ ചൗപൈത്രത്;
വലത്താം ചേലത്തുന്നു. വലിച്ചുണ്ടായ കൊച്ചുൾ;
നാല്ലു വയല്ലുബയാരാണ്കട്ടി വെറുംപിച്ച—
തതാലവും തലയേറ്റിയിട്ടു മുൻനടക്കുന്നു;
നിറഞ്ഞ ഭാണ്യംമാന ചുമനണംകുമാ, പിനിൽ—
തരിവാട്ടു—യാദുവയല്ലും വലതായോരം!
പാർ വിച്ചക്കുൾ മുത്ത മക്കംതൻ തലയേറ്റുാ,
പാവമേ, ശ്രദ്ധാരമേറിയിട്ടുരാണ്ടായീ;
അമ്മതൻ വലത്തുകൈക്കുന്നും ചുരുക്കുണ്ടാ—
മമക്കംകിടയ്ക്കിട്ടു—യെരു ജീവിതക്കേശം!
അച്ചുമമമാർ നിത്യം മുകൻ തലോടെണ്ടു—
മച്ചുവശിരല്ലുകയ്ക്കുണ്ടാഗ്രം കിഴക്കുന്നു!
എടത്തുനടക്കേണ്ട കാലമാണവിംക്കു;—വ—
കൈച്ചത്തു നടക്കുന്ന പ്രപഞ്ചപ്പുജംഭാണ്യം!

അരിപ്പും മനസ്സുണ്ട് കൊമാരത്തലിനിനേൽ—

ബീഡിരഖാവനത്തള്ളിപ്പുചീളിപ്പുണ്ടാക്കുന്ന;

വാരുടെ യുവതപത്രത്തിന്പാശ്ചാപ്പിൽപ്പുകരുത്തുന്ന

വാല്പകവരംചുതൻ വിളപ്പും ചുളിച്ചുണ്ട്!

ആറിക്കൽപ്പത്രിനാടു തിരക്കീഴുന്ന, പതി—

നാറിക്കലുപ്പത്ര ചെചുത്തിക്കാട്ടക്കുന്ന!

എന്നാട്ടം പാവദാജീയങ്ങിന വേഗം വേഗം

മുന്നോട്ടു നയിപ്പുണ്ണ ജാവിതകശാലാതം.

പൊള്ളുപ്പുണ്ണ വെയിഡലരു പൊരിഞ്ഞുതുള്ളം മുള്ളു

പിള്ളിക്കളേയും തശ്ശിത്തള്ളതാൻ നടക്കുന്ന.

എന്തുമേ ചെല്ലാമിവക്കും, തുട്ടുമേ ചെല്ലാൻ പാടി—

ബ്ലൈക്കുമാമിക്കുട്ടരാ, ക്കമല്ലാതോരബ്ലൈ!

പൊറുപ്പാനൊക്കെ വീടോ, വിശനാവലജ്ജിവാദം—

ക്കാറിപ്പാനൊക്കെ മനിയരിയോ ഇവക്കില്ല.

പാരിടത്തിക്കൽത്തൊലിപ്പുറമേ ജീവിപ്പോരാം

പാവദാജീടുടെ കയറിശപരൻ പിടിപ്പുണ്ണ.

ആക്കമേ തന്നലേകി വഴിയിൽപ്പുലേടത്തും

നീക്കംദാജീപ്പുറിത്തെഴുകൾ നീനീഇന്നുനും,

ആവശ്യമുള്ളാക്കല്ലാമെടുക്കാമെന്നാലും

ഒദ്ദേശ്യത്തിന്പിധിയോല താഴോട്ടു നീട്ടിക്കാണ്ടു.

എന്നാലും പരമാക്ക തൊട്ടുകൂട്ടുക്കത്തി, വ

മനാളുമീശനാരാം മന്ത്രുർത്തൻമുതലഘരു!

എന്നുംയെന്നുംയെന്നുംമുംപുാത്തിനുപൊതി

(യിനേ—

ലെങ്ങിനെ കൈ വെള്ളുണ്ണ തൊന്ത്രല്ലാത്താരാംപി

(നെ.

ഹഹഹാ, വിധിജ്ഞമേൽ ചുകപ്പു വരയിട്ടി—
തഹരത ചേങ്ങം നരനാളുതാം നിയമദിം!

പട്ടണത്തിലാബന്നാ, അ തൃശ്ശി വെള്ളമെക്കിലും
കിട്ടിടാതവരയോ, അഹിച്ചുവരച്ചുനാ!
അവർത്തനമലിഞ്ഞുള്ള മെനിയെത്തഴുകനു—
ഞേവനീശപരിയാംതന്നു ചെമ്മല്ലിൻപൊടിമാത്രാ!
പട്ടണം പണം കാജ്ഞം മരമാനാ;—തിന്റേവേലി
പട്ടിണിക്കാർത്തൻ നന്ദമനസ്ഥിത്തന്താലപ്പേണ്ടു!
ആ മരമൊക്കെ കരിയിലപയനാലും വിശ്ശി—
ശ്വീ മഹാദരിദ്രനാർ മലത്തു കരത്തിക്കർ.
ഹാവഞ്ഞുടെ നേക്ക് തന്നുവും തുപ്പിജ്ഞം നാ
പാഴിറ്റ തടിച്ചുള്ള പട്ടണപ്പണസ്സുണ്ണി.
പാനമരപ്പട്ടിവാതിൽക്കണ്ണുകൾ തുരന്നാനാ
പാക്കുക പതിവില്ലെന്തുനാ വന്നേടകേൽ

എക്കിലുമവർ കണ്ണു—ഭാഗ്യമോ, ദൗംഞ്ചാഗ്രമോ!
വന്നുകവാടമൊന്നാണു തുരന്നാകിടപ്പുതായ്.
താപമാറുവാനുള്ളിൽക്കേറിനാവർ: പാംബിൻ—
താവളും പൂക്കി വിശ്രമാത്മികൾ തവളുകൾ!
കക്ഷിജ്ഞായത്തുംനൊരു വക്കീലിൻപടിവായ
കക്ഷിതന്നുപിണ്ടി തുപ്പിയഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതില്ലു.
അക്ഷിരമറിയാതേതാരവരത്തുത്തില—
ഒക്ഷിമന്ത്രം നില്ലുമക്ഷിരമന്ത്രിലെലാനം.
'മാതാവേ ധർമ്മ, തരികൈ'നാണു വിളിച്ചുാതി—
യേതാനാമടി മുന്നോട്ടായവർ ചെന്നീടേവ,

മേശമേൽച്ചിനും പണം പെടുക്കിയെടുത്തപ്പോം
കീഴയിലിട്ടിട്ടുകയാണെ തൽഗ്രഹനാമൻ:
മിന്നിക്കാണ്ടിക്കേനാങ്ക് വക്കീലിന്മുഖത്തുടൻ—
തന്നെ എടുമാരക്കനിടിവെട്ടാനാണോയി;
പിച്ചുജ്ഞ കൈമുഴുന്നാരെത്തൽക്കുണ്ണാം തൽത്തുനുനാർ
തച്ചാട്ടിപ്പുറത്താക്കി; വാതിലും തഴതിട്ട്.
താരന്നേന്തൊ വലുതായ നല്ലോരു കാഞ്ഞം ചെള്ള—
ശ്രൂനുനും പുണ്ഡമഹാനേരു ലാത്തുകയായി.
കുഞ്ഞ പിനോക്കം കെട്ടിനിന്നും പരയുന്നു:
'ചെഞ്ഞങ്ങളിൽക്കൂട്ടം നാമോദയായും.
ഒദ്ദേശത്തിന്റെ കരാക്കാരാമിവരത്തുനാശനാൽ
ഒദ്ദേശകോപത്തിനിന്റെയായിട്ടുമുണ്ടോ നാഥം;
കരാത്തിലക്കപ്പെട്ട ത്രിക്കരത്തുനാശപ്പായം
കരാക്കാരാബന്നന്നും നിയമം പരയുന്നു.'

വക്കീലേ, ശരി, ശരി, നിയമജ്ഞനാണെങ്കും;
വിക്കിയോത്രവത്തും വിഷതിന്റെനിയമങ്ങൾം.
പണക്കാരരല്ലാവയം ഒദ്ദേശത്തിന്റെമഞ്ഞാദക്കാർ,
പണമില്ലാത്തൊരരല്ലാം ഒദ്ദേശത്തിന്റെക്കാരക്കാരം;
വയരു വീപ്പീപ്പീവർ ഒദ്ദേശത്തിനിന്നിഞ്ഞാപ്പുട്ടോർ,
വയരാട്ടിയ ത്രിക്കർ ഒദ്ദേശത്തിന്റെവിരോധികർ!
അരവട്ടം, പണത്തിന്റെ തൊക്കങ്ങൾം; മനസ്സുന്നേരം
അഭ്യന്തരിനിവാ മേനോലിണംചും ചൊട്ടിഞ്ഞുനാ!

സുന്ദരിയുടെ മറമ്പുത്തം

(മാകന്നമഞ്ചൻ)

എന്തിൽ മംഗളകർപ്പുരധാരപോ-
 ലവക്കിഴി രണ്ടം കൂളിപ്പിജ്ഞനഃ:
 മാലിന്യമേലാതെ പ്രാലേയതോയത്തിൽ-
 ആലിച്ചവെച്ചുള്ള ചന്ദനമോ?
 കോമളമാകമീയാനന്നപ്പുംതിക്കം
 തുമയിൽത്തുകന്ന വൈണ്ണിലാവോ?
 ശോണാധരപുനനീർപ്പുവിൽനിന്നിരു-
 വിനിച്ചിം തുമധ്യത്തുള്ളിക്കുളാ?
 സാരമാം സൗഖ്യവേതാപ്പുജയ്യ-
 ഇംബാരാമനന്നാരപ്പുനിരയോ?
 ഉംബ്രപ്രമമാകിയ പാൽക്കലിക്കൽനി-
 നന്തപ്പുനമായുള്ള വീയുഷമോ?
 ഇന്നുവശോഭയാം നിന്തുഗതനാട
 വെണ്ണതിരണ്ട് മനനപ്പുറമോ?
 ചാരിത്രലക്ഷ്യിയാം യേനവിന് മാധ്യമ്മം
 പൂരിയ്യും പാവനപ്പൂർക്കണ്ണനൊന്നാ
 റൂ, നബംവായ്മലർത്തൊട്ടിലിൽ ക്രീഡിയ്യ-
 മാനനപ്പുക്കജബല്ലുംകിടാവോ?
 വെൺപബ്ല്ലൂളിമുത്തിന് ചാത്തിനാൽചുണ്ണാളി-
 ചുംപവിഴങ്ങും കോത്തിടയിൽ

നിമ്മലനിഗ്രഹാസസംരഭമുക്ക്
നിമ്മിച്ചവൈച്ചൊങ്ങ മാലതാനോ?

അതിൽപ്പതിജ്ഞന്തിപ്പുള്ളവിരി,
പാരിലവൻതനെ പുണ്യശാലി.
സുന്ദരിതന്മനങ്ങാസമേ, നിജിപ്പി-
ഞനാകിലെന്തിനിപ്പാഴ്ലുപദ്ധതം?
ഈ മുഖത്തക്കത്തെ നിന്റുകതിർവ്വെണ്ണണി—
ധാരഘടമാക്കിനാണ്ടാത്തമുത്തം:
തപര്യപ്രഭാകരമുള്ളം ശ്രാംക്രമത്തെയും
പുണ്ണിതമാക്കവാൻ പോരുമ്പോ!
രേഖയപ്പുംതേനാകം നിന്നിൽ ഭരിജ്ഞനി—
താവന്ത, ലോകക്കണ്ണവണ്ണിണ്ണകൾ.
പുണ്യാനുതമേ, നീ മുന്നാംപുമത്തുപ്പു—
മന്യപം വെണ്ണകളിയിട്ടിട്ടിനാ.
പ്രേമരസത്തപ്പാഴിജ്ഞന നിക്കലോ—
ട്രാമഗനായ പുമാനെയുണ്ടാ,
പാരം മനസ്സിനയിട്ടിവരട്ടിടം
ബവരാശ്രൂദേവത ബാധിജ്ഞനാ!
നീണാഡി നിന്റേവർപ്പാടാം കൈരാശുഗത്തത്തിൽ
വീണാലവവന്നു കൂട കഴിത്തു!
ചേണാളും നിന്റുകാരാറിത്തിരി തട്ടിയാൽ—
ക്കാണ്ടാം പാക്കന്താണിന്റുശേഷമുള്ളം.
പുത്രപീശശ്രൂക്കോലും നിന്റുകതിർ പുശാന്തതാൽ
പുഖവന്നു കൈവടിപ്പാലെതനു.

നിന്മകാന്തിയാം വീരപൊണ്ണം ലഭിയ്ക്കുന്നീ—
 ലെക്കിൽ, ബീം ടെന്റ പടക്കത്തുപുണ്ണോ?
 നിന്നൊളിപ്പുനിലാവത്രു കളിയ്ക്കുമ—
 ദശനുനിയുമോ സന്താപങ്ങൾ?
 നിന്മകളിൽക്കാറിടി തട്ടാണ്ടു ചുട്ടായ്,
 നിന്മകാന്തിയേല്ലോതിങ്ങണ്ടതായി
 ആരാവല്ലുവോരഒഹംഹാരമരണത്തിന്
 നിരസമായുള്ള ദ്രവ്യരിത്രം
 മാച്ചു കളിഞ്ഞടക്കൻ നീ മന്ത്രചിത്തത്തെ—
 തേച്ചുമിനകിപ്പുതുക്കിടന്നു.
 ചേലാഴ്ചം സംസാരവാളിനു വാച്ചതല—
 പ്രാ, ലംപപ്രാലിനു പഞ്ചസാര,
 മും ലോകയാത്രയിൽ ദേഹിയ്ക്കും പാനമാം—
 ഓപ്രസക്കന്താപദമാകമഗ്ന്ത്യം,
 ഉല്ലാസ ജീവിതഗീതാരുതം തുകം
 വല്ലക്കീരതാത്തിന്ന് വെള്ളിക്കുവി,
 വേദകവിപ്രകാക്കിശ്രദ്ധനു നല്ലിയ
 സവാതിശായിയാം സർപ്പമേയാ,
 മുഖമിസ്സുംസാരമാകം മരത്തിനേര—
 ആവിയ ജീവിതവല്ലരിയിൽ
 ആനന്ദത്രുമണം തുകി പ്രണയമാം
 തേനെവിബീംഗ്രൂ വീടന്ന് പുണ്ണം.
 ഭോഷമറിവിധമാനന്ദപീഡ്യപ്പ—
 യുദ്ധം ചൊരിഞ്ഞ നീ നിന്നനീടേന്നും,
 ഭഃവാദ്വിധുമിസ്സുംസാരമെന്നുള്ള
 ശ്രാംകാവദത്തിനൊരുത്തമുണ്ടോ?

വെള്ളി വസ്താക്കം

കഴിഞ്ഞ രാവിൽക്കുട്ടായ കാരി—
ലാടിത്തുളന്തിടിന മാമരങ്ങൾ,
ഗിരസ്സുയർത്തിച്ചുവിണ്ണേത്തു നോക്കി—
നില്ലേന്നാത്തറോ പട്ടിതർപ്പോലേ?

തുടന്നോക്കുന്ന കരാളുകാല—
തുഞ്ഞംകണക്കംബുധിതന്നിരന്ന്;
ദിക്കാകവേ ബാജ്ഞമലീമസങ്ങ;—
ഉറിന്നുകുറിക്കച്ചയിൽ മുടി വാനം.

ദിനപ്പുംപുംടിത്ര ഭീമ,മേരാം
ദീനാരവം ദിക്കിൽ മുഖംഡിച്ചുനാ;
എന്തന്തിത്തേം, വിധി കല്പണേതു
പൊട്ടിച്ചിത്രോ! തജ്ജിവങ്ങ വെള്ളം.

വാരാശിതന്നവിസിന്തുതവാക്ക് നിരന്തര
വഴിഞ്ഞെന്താഴിഞ്ഞീടിന വാരിപ്പുരം—
ഹാ, ഒരുവമേ, ചെന്നതുപുതാരാർ!—
ഈതാ, കവിഞ്ഞെന്തന്തിയലച്ചിട്ടുനാ.

മരങ്ങെളുത്തിക്കിയു,നുക്കാടേരു—
ഗുഹയുംബുളുത്തുള്ളിമരിച്ചുകൊണ്ടും,
സംവാത്തസംരംഭമൊടേതിടത്തു—
മത്തപുല്ലും നിരയുന്ന നീരം.

ഉന്നം ജവാലുന്നതമായ കന്നിൻ-
 തീട്ടപ്പെള്ളുക്കുത്തിമറിച്ചുകൊണ്ടോ,
 പാടം പറവേന്നിവയാകമാനം
 വീരാഴിപോലാശ്രൂ നിരുച്ചുകൊണ്ടോ,
 കടംതുപ്പും നെടുതാം ചുഴിപ്പും
 കലാർ ഓലാരാരവഞ്ചലാഷമാണ്ടും,
 ചെങ്കും നരകട്ടകൾ തിങ്ങിവിണ്ടി-
 പ്പൂഞ്ഞിപ്പുരന്നാടിയലച്ചുകൊണ്ടും,
 ചാവാതെയും ചത്തുകെമഴുന്ന നാനാ-
 സതപ്രയജ്ജത്തുചീതിമറിച്ചുകൊണ്ടും,
 ചീറുന്ന കാറിത്തിള്ളക്കിപ്പുള്ളി-
 മോള്ളപ്പുള്ളാൽപ്പൂഞ്ഞിമറിഞ്ഞുകാണ്ടോ,

യാരാനിപാതത്തിൽ മിഴിച്ചു പൊള്ള-
 ത്രട്ടുകട്ടുകന്നുകൾ തുറിച്ചുകൊണ്ടും
 ദേഹകം തള്ളിയ വെള്ളമിപ്പു-
 റിടത്തെ റാ, ചെക്കടലാക്കി മാറി.

കടപ്പു,മല്ലോ നിമിഷത്തിനംളിൽ,- ;
 സ്ഥൂലസസ്യാശ്വിതമാമിടത്ത
 ഭവ്യാരിയാം ഭുജ്യപിശാചു കേരി-
 വിഴങ്ങി—ഹാഹാ, പ്രക്തിപ്രകാപാ!

നിർക്കേളിൽ നിന്തിയ്ക്കിടക്കും
 കന്നാലിയുഹാവിളി, നായ്ക്കിനാദം,
 അക്കണ്ണമംഗല്ലിൽ നിമശരായ
 നരങ്ങ വാങ്ങും വലുതാം വിലുഹാ,

മരങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുളിയും രവങ്ങൾ,
ഗ്രഹങ്ങൾ വിഴിം കൊടുത്തായ ശബ്ദം—
അരങ്ങോ വിഡി ചെയ്യുവതെന്തിത്, ഞ്ഞ
പദ്ധതിക്കുറപ്പിനേണ്ടുനഷ്ടലായോ!

വീടടക്ക പോയാൽക്കുള്ളതു ചത്തി—
തെ, നിട്ടുമെന്തേ തെളിവേന്തിടാത്തു?
ഹോ കാലമേ, ഒഴുക്കുവിധാനനാം നിന്ന്—
കരമിക്കുക്കുത്തെന്താങ്ക കാളിക്കുടം!

വഷാപ്രഭോ, നീ; വഴിപോലെ പോറി—
വള്ളത്ത് നെല്ലാകെ മുടിച്ചു നീതാൻ:
ഇതെല്ല, സുജ്ഞിസ്ഥിതിചെള്ള കയ്യി—
സ്വംഖാരകമ്മത്തിനു കാപ്പുകെട്ടി?
നിത്താമുടക്ക് നിന്നുടെ ജൈഗ്രഹ്യാത്രഃ:
നീരിനു കീഴ് പ്ലൂടിതു ലോകമെല്ലാം;
ഇരുണ്ട കൊണ്ടൽക്കലമേ, മുതിന്റു
ജ്വാംപിപ്പുതെന്തിനിനിയും പുമാ നീ?

നരക്കുറ നാനാവിഭവങ്ങളെല്ലാം
നീരിനുടിത്തട്ടിൽ മരഞ്ഞപോയി;
പാഴ് പട്ടിണിക്കോമരമെന്നപോലെ
ശ്രോഷിച്ചു ചുഞ്ഞും ജയമാനമാത്രം.

ചോപ്പാലപ്പാധാവക്കരിഞ്ഞു നിനു
വിംച്ചതുള്ളിം മനജപ്പുഴുക്കരിം
നിസ്സാര;— രാഹഗത അരഹന്തയെല്ലാം
ജലപ്രവാഹത്തിലുലിച്ചുപോയോ!

വിധിപ്പേ കവല്ലാനം തുടക്കവാനരം—
ത്രുടങ്ങവേ നമ്മൾ തള്ളൻഘോഷി:
 ഹാ, പെണ്ണങ്ങത്തത്തരസാ ചവുട്ടി—
 തേയ്യുനിതാ, കമ്മംനായ ദൈവം.

* * * * *

അക്കാലക്ലൂഡത്തയന്ത്രമാർമ്മി
 ശ്രൂഖാണ്ഡവായ്—വാരിയി—യാകെ മോന്തി;
 ഹാ, പക്കിലും ഷുംതിരമേനിയമേ,
 കണ്ണിണബലാൽ നൈത്രു പൊടിഞ്ഞിട്ടുനാ!
 പച്ചപ്പാടിപ്പാത്രം നിരന്ന നാജാ—
 മലംഡ്യുമാർമ്മി മലയാളരാജ്യം,
 എന്തോ വെറുംപാഴ് നരകത്തിൽനിന്നു—
 മുയൻ ഭർത്തമിക്കണക്കേ കാണ്ണ!

=====

X

ശരദ്ധിതി

(കേക്ക)

കാർക്കാലമാകും കാളിസ്സപ്പത്തിൻബിഹമോര
 ഭേകാക്രമിയായ് മന്ത്രം ഷുണ്ണിക്കന്നതാം ലോകം
 തെളിഞ്ഞിട്ടുനാ, ചിരാലോഷയീശപരമൃഗം
 വള്ളത്തി വസ്ത്രിപ്പേന സാരസാരാവത്രേതാട്ടം.
 കൈരവങ്ങളും കമലങ്ങളും താരങ്ങളും
 നിരവും തെളിഞ്ഞിതു തിന്റേ മുവങ്ങളോടൊപ്പം.

കാർകളാം കല്ലോലങ്ങളിരവിക്കരാളുമായ്
നീർ കവിഞ്ഞത്താം മഴക്കാലവൻകുടലിനെ,
തരതിൽക്കുടനിതാ, താരതത്താശലം ചിന്നം
ശരത്താം തുറമുഖം പ്രാപിച്ചുവല്ലോ നമ്മൾ.

എത്രയും മനോഹരം കാലത്തിന്ത്രാഗമിതു
ചിത്രങ്ങളാകും പല കാഴ്ചകൾ നിരഞ്ഞത്താം.
ക്രഷ്ണകരാവധായ പവർത്തിരകളിലും,
ക്ഷേകിത്തുടച്ചുള്ള പാരമ്പര്യാരങ്ങളിലും,
കല്ലിത്തേരുജാലമാം കാലത്തിന് മരതക—
ചച്ചപ്പുകൾ നിരത്തിയപോലെഴും കന്നകളിലും,
ഇമയിലിളിപ്പുംപച്ചത്തെങ്ങും ശരിയായ
മാരരങ്ങൾതന്ന് നിരപ്പൂതത്താം മുകൾപ്പാട്ടം,
കാലത്തുമന്തിജ്ജുമേ കതിരോസ് കരംകൊണ്ട്
പീലധാ കഴിച്ചിട്ടും കനകാഭിഷേകത്താൽ
നിസ്ത്രേശസംഘര്ഷത്തെ തുറിട്ടിയായ്ക്കാണ്—
ചുസംഗമാക്കം ചക്ഷുസ്സുംഗത്തുണ്ടാക്കുന്നു.

ഓരിപ്പൂസ്തനുലിൽക്കോത്ത് തത്തവണ്ണമാം പട്ട—
വിരിപ്പിൽ വരിയായി വൈച്ചു മുത്തുകൾപോലെ,
ഇള്ളബവലേറുംകൊണ്ട് പച്ചപ്പുത്തകിടിയിൽ—
അളിർന്നിർദ്ദീകരണങ്ങൾ തിളങ്ങും എമതാനന്തിൽ
ചുപ്പിനിനാനാവണ്ണപ്പുക്കളിൽപ്പൂരിപ്പു—
സ്ഥിനിജ്ജുന്ന ചിത്രശലഭക്കംബുകം
വിളഞ്ഞു ചാഞ്ഞുവീണ എന്തുകളാൽ ശരസ്യക്കു
ലാളിതപീഠാംബുരം നിവന്ത്തി വയർക്കുന്നും.

ശ്രീമാനാം ശരദ്ധതു ചാത്തിയ വിള്ളതിയാൽ -
 പ്രേമാരിവാധയെഴുതിത്താനുഭവിതരായ്
 ഉസ്തുതകളുടുകളും ചിലച്ചു മരങ്ങപാതയും -
 ചില്ലുകൾതോറും കിളിക്കണ്ണതുകൾ കളിയ്ക്കുന്നു.
 കരുകർഹാഗസ്യം പുണ്ഡ കാറിണണ്ണത്തുപ്പാഡി
 നമ്മുടെ മാനവാദിയായ്ക്കുന്നീന്നാരോമനവതയിതാ,
 മൺഈളിശാഖാജാഗ്രതതികൾ മേഖം കിളി -
 ക്ഷേത്രത്തിനെ മന്ദംമന്ദമുചിണ്ണതാലുടക്കിയ്ക്കുന്നു.
 വസ്തികളിളുംപുമൊട്ടുകളും തേൻകട്ടുപാഡി
 മെല്ലവേ തുരക്കാനായ്ക്കുത്തുടങ്ങേപ്പാഴ്ക്കുമേ,
 വന്നപിപാസകാണ്ടുള്ള വെവുലുൽപ്പാനവ -
 നെന്നപാടം നിരക്കുന്ന മുള്ളുന്ന തേനീച്ചുകൾ.
 നൃമന്താരമലർത്തുവെള്ളിപ്പാതുകളളിൽ
 നിരഞ്ഞ വിലസുന്ന മധുരമധുരസം
 നിളകളുള്ള കൊക്കാലെട്ടുത്തു സുചീമുവി
 ദാഖിയ്ക്കും മണാളുന്ന നല്ലുന്ന രാഗാർദ്ഗയായ്.
 പൊന്നന്തിനിലമലർത്തിന്തും വേദയാത്രക്കിനു പുത്ര
 പുന്നയിലേജ്ഞും, പുന്നവിട്ടനിവിടങ്ങും
 മാലമാലയായ് മണ്ണം മധുപദ്ധതിലാലെയാര
 നീലക്കൽപ്പാലം കാട്ടിലംബരേ നിന്മിച്ചിതോ!
 കോകഹംസങ്കളിടങ്ങിടങ്ങ മിനും ചിത്ര -
 പഞ്ചക്കതമായ വെണ്ണപട്ടടയാടത്തുവകിൽ
 പിടിച്ചുന്നുന്ന തന്നപുംകലയെച്ചുലിപ്പിച്ച
 വടിവിൽച്ചുഞ്ചാന്വാടുന്ന കാശസന്തതിയെത്തും,
 തുലവസ്ത്രീകൾമസ്തിച്ച നാനാമലർ -
 മാലയാമണിവെമക്കാപ്പുനിണ്ണതും, തെളിവാൻം,

വെണ്ണംരകളാൽപ്പുത്തുപുത്തിരി വിതറിയും
മദഗാമിനികളാൽ നല്ലാർക്കടം ശോഭിയ്ക്കുന്ന.
അരന്ന സുഗസ്യപ്പൂന്നഡിയപ്പീയക്കൈനാറികൾ;
നിരയെപ്പുത്തെ പൊഴമല്ലി വെള്ളരി വെച്ചു;
ഉമ്മത്രു വെള്ളിക്കഴിലുത്തുവാൻ സനാദമായും;
നിമ്മലദിപ്പങ്ങളുക്കൊള്ളിത്തീ ലവലികൾ.

XI

പിന്നാംപുരം

അമവാ നമ്മുടെ പാല്പും

വിടാതലട്ടം പല ചിന്തയാൽപ്പേംഭോൽ
കടാണ്ട്‌വപ്പൂഴിതിരിയെന്നിയെന്നി നാം
പുടാവിലാവസ്ഥ പുലത്തുമിലം-
കടാഹകത്തിന്തിന്തിനമെത്തു തിനാഹോയ്!

കഴിഞ്ഞുപോയ്യോയി സുഖാനുതദ്ദും
പൊഴിച്ചുപോന്നാൽ ദിനങ്ങളുത്തും;
കിഴിഞ്ഞിതാ, കാലമഹാബീതിസു കട്ടാ-
പുഴിപ്പിലാഞ്ചുട്ടിതു ലോകനാശകകൾ.

അലംപ്പുമാം കണ്ണകളുമ്പുമാം-
നാലം കിഴങ്ങനിതു സാധ്യജീവികൾ;
അലപ്പുകാമം പുരശ്ലോകയാത്ര ചെ-
ന്നലച്ചു ഹാ, കോരവനാന്തരങ്ങളിൽ.

മനോജതമായ് മൽിഞ്ഞമരനവഷിയാ—
മനോപമപ്പുംകളിർക്കേളികാനനം
വിനോദനം വിച്ചപിഹിന്തണണണതിതി—
ശ്രദ്ധനാഗസനതപ്പുമക്ഷമലഭ്രത നാം.

കരാളമാം തുരിയളിത്തപ്പതിച്ച നാം
നിരാശൻ; പിന്നാംപുറമത്ര ഭാസുരം!
ചിരായ നാം ധന്ത, കവച്ചവെച്ചപോ—
നനാരാ പ്രദിപാ തിരികയ ലഭിയ്യേമോ!

മണംപെട്ടം മൽിഞ്ഞവിലാസതെലമേർ—
ടിനാട്ടി മിനീടിന ബാല്യഭീപമേ,
ഗ്രാംപെട്ടം നിനൊയതിക്രമിച്ചികർ—
കിനനറിലപ്പോ മരിയുന മാരംഡ്!

തിരിഞ്ഞുനോക്കീടുക നാം: ഇതാ, പരി—
സ്ഥരിപ്പു പാരിക്കലഴുന നന്ദനം;
ശരിയ്ക്കിളംതെൻ ചൊരിയുന പുക്കളൂത്—
ശ്രീരിപ്പു ചിത്തം കളിർമപ്പുച്ചുവിയം.
അനാവിലപ്പേമലതാവിതാനിതം,
കിനാവിലും ഭർഖുങ്കാമുഖംനം,
ജനാദത്പ്രാളിതരാമനീയകം,
സനാതനാനന്ദമരന്ദസുന്ദരം,
സദാ സമാധാനസമീരണൻ കളി—
ചുദാരസൗരല്യമതിത്ര നീളുവേ,
പദാർപ്പം തത്തിനടക്കയാൽ പരം
കൂദാവരം മുരൈമിത്രപ്പസിപ്പുതേ.

മുതാത്തഹഷ്പ്രക്കിതിജ്ഞേഴും ഇടി-
സ്നിതാസ്ഥതം പെയ്ക്കിടമോമലാനനം;
കൃതാമ്മതാ താരകർ ചിന്നിമിന്നിട-
നാതാമിതാപാണ്ഡ്യരശാരദാംബരം.

കിഴിയ്ക്കുമുള്ളത്തിനാമുഖവാസതം
പൊഴിച്ചുകൊം, ബാല്യരബ്രസകസാക്ഷിയാൽ
കഴിഞ്ഞ കാലത്തെയണ്ണുരിച്ചുകൊ-
ണ്ണാഴിഞ്ഞുനിൽപ്പ് പരിശാനത്മീ വനം.

ഗളുങ്ങളാൽപ്പുംക്കണ്ണതിയ്ക്കുള്ളത്-
ക്കൈസപനം മണ്ണിന കൊച്ചുവണ്ണിനം
ഇള്ളക്കമാമോദരസത്തിലാഴമീ-
യിളംമലർക്കാവു മനോവിശനാദനം.

വിലാളിതഗ്രീവിള്ളയാട്ടമാന്നലം
വിലാസപ്പണ്ണങ്ങൾ വിരിഞ്ഞുനില്ലെയാൽ
നിലാവു ചിന്നിച്ചിട്ടമീ നികഞ്ജക-
സമലാനതരേ കേളിക്കൈള്ളതു ചെയ്തു നാ!

ഉലഞ്ഞുഴിഞ്ഞതാലുകന്നക്കു മത്തേളിവാ-
മിലഞ്ഞകിയിൽത്തുണ്ടിട്ടമീ ലതജ്ഞുമേരൽ
നല്പത്തൊടാട്ടിപ്പുത്രപാംമത്രജും
പലപ്പോഴും നാമുകവിട്ടില്ലയോ!

എവാലേമീ ഞാവൽ: ഇതിന്റെവട്ടിൽവെ-
ആവാച്ചുക്കുണ്ണണ സരാഗസസ്യയിൽ
പ്രവാളപട്ടാംബേരസംസ്മരാന്ത്രയോ
വിവാദപ്പോജ്ഞാഞ്ജലി ചൊള്ളിരിപ്പു നാം!

‘തളിത്തമിന്ന പ്രിയമാൻ തൊവലേ,
കളിഞ്ഞ കാരണ്യമിയന്ന തോഴരേ,
അഞ്ചിപ്പും തിങ്കിട്ടുമ്പോൾ എന്നെല്ല—
കളിക്കാഡ്പോഴുമനോട്ടിപ്പിതോ?
ഒരോമനത്തുള്ള നാളി; ലിന്ന നിന്മ—
ഗിരോക്കഹസ്തിലി ചരിപ്പ് വാനിലാർ:
പാരാന്നതിഞ്ഞ തമലക്ഷ്യമേ, ഭവര—
പരോപകാരയുഭർപ്പിഡാ.’

ചെരിഞ്ഞിതാ, ഭിത്തി വിഴന്നതിനു—
തതിപ്പിപ്പതാം ശാന്തവിത്തുല്ലമന്തിരം;
ശരിഞ്ഞിതിന്നുറുമെഴുന്ന പാഴീമന്ത—
തതിഞ്ഞ മുണ്ടാമൊരു ഫോയിവെഡവാ.

ചലര്പപദാബീജം കവിമാത്ര കാണുന്ന—
ചീലന്ത മിന്നിച്ച കളിച്ചവാണന്ദം,
വിലപ്പേട്ടം വിസ്തൃതത്തപചിന്തനം,
നിലച്ചിടാതെപ്പോഴുമാന്നിക്കുന്നം,
യതിന്റുന്ന മന്ത്രപദാർത്ഥനു മഹാ—
സുതീക്രമംസാന്നിധ്യമിക്കുന്നാരാശ്രമം,
ഹതിവിധം ഭൂതിയ പാരശാലയാ—
ണ;—തീവ സൗഖ്യാസ്ത്വമേ, നമിപ്പ് തൊന്ത!

ഗരിഞ്ഞവിദ്യുത് ഗ്രാന്താദ്ദേശങ്ങളാ
വരിഞ്ഞസുക്കതിനെതിളിച്ചത്തുമാലവായ .
യരിച്ച മുത്തിവന്നാളി ഏകവള്ളത്തുകൊ—
ണ്ണാരിഞ്ഞല്ലെന്ന ചരിച്ചതിനു നാം.

അതായുമനേതു മുഹോദ്ദുമങ്ങളിൽ
സ്വപ്തന്ത്രരായ്ക്കുന്ന നിറവേററിവനു നാം;
ചിത്തത്താടി നമ്മുടെ കായ്യുമൊക്കെയു—
നിതപ്പുട്ടു ഭേദിക്കണം നോക്കുവാൻ.

കരാറു ചൊല്ലിക്കളിയും പരിപ്പുമായ്—
പുരാതിശയന്മേഖല പലനാം കഴിച്ചു നാം;
പരാല്പുമാമപ്പുകലാക്കെയിനിമേൽ
വരാത്തവണ്ണം ശിവനേ, പരന്മഹോയ്!

‘കളിയ്യു ലാക്കേക്കിയ ചാരക്കാരമേ,
വൈളിച്ചുമേറ്റു നടനാഗ്രാരംഗമേ,
വിളിപ്പുട്ടു നല്ല സമാജഗ്രഹമേ,
വിളിയ്യുമോ തന്മെളെ നിങ്ങളിനിയും?’

സ്ഥിതാനുവിത്തുവിളിവെല്ല ചിന്നിയും,
നിതാന്തകേളിക്കളനാദമേന്തിയും,
സിതാംബർം ചാത്തിയ പാല്പദ്ധമാദശ—
സ്ഥിതാക്രവേ ഏഷ്ട്രഷാരഗീതളും.

കാക്കബന്ധാശേ കളിക്കു മെനിയിലാകമാനം
ചേക്കും സദോജിനിയിൽനിന്ന് പിടിച്ചുമാറ്റി,
നേക്കരുകാലഗതി മത്തുരെ മുറുക്കു—
കീക്കണ്ണിലേയ്യുഹര, തള്ളിമരിച്ചിട്ടും!

കയ മധ്യാഹനയാത്ര

(മാകനമഞ്ജൻ)

‘ഇന്ന തോന്ത്രഭാഗപ്പോകാനയള്ളും കി...
 പ്പേ’നൊന്നുറ മുണ്ടിന്തലപ്പുകളിൽ
 ഉണ്ണിക്കരണംളാൽ ‘പ്പുവിട്ട’നില്ലേരെന്നു...
 പൊന്നിളംപെപതാലപ്പുണ്ട് ശാശ്വം
 കൈതവമൊന്നാതിയാൾപസിപ്പിച്ചു—ഹാ,
 പെപതംപാതൻമനബല്ലുതു ശ്രദ്ധം!
 പ്രാരംഭംചുടിതമാക്കാ മങ്ങാരമ—
 മേരിത്തിരിച്ചു താൻ മനമദം.

മാർഖയാട്ടാട്ടു തണ്ടപ്പിച്ചു പാരിനന—
 സുരനകാണ്യേ തച്ചിപ്പിയ്ക്കുന്നു;
 പച്ചപിടിച്ചുജ്ഞ പാടവു കാംക—
 പംക്തിതന്നുനബ്ബു വിവിശ്വന്നമായി.
 മുക്കീ ‘വിഞ്ച്ചി’തു മുന്നാണി, ലിനേച്ചുംശാ
 മുറുമണക്കാൻ മുതിന്തിട്ടുന്നു;
 നമ്മഞ്ഞല്ലുവാട്ടു പോറിച്ചുലത്തിട—
 മമതന്നാരംഭേരുതിതാവോ!

വെച്ചവഴിയിതാ, പരമിമാഘ്യിക്കു—
 പ്രക്കിഞ്ഞു വെള്ളക്കരജ്ജു തുല്യം.
 പുവിക്കൂരുട പുണ്യതീരമാടന—
 പുതമാം കാലടി വെള്ളുകയാൽ

രംഗ മലപ്പുറമ്പയാറു

യന്നുമാമിപ്പാതത്തൻറ റണ്ടറണ്ടർ
കല്ലുകമാറിഞ്ഞും ശോകിഞ്ഞവും.
സപ്പേരുമണ്ണ് വസ്തുതനാം മാങ്കതൻ
പച്ചിലത്താർഡതോടും ഒക്ക നടത്തി
നൽകെച്ചുവശ്വത്തിൽപ്പാട്ടം പഴമയാ_
നാംവെച്ചുസ്സുരജദിംബാം ഭ്രാഹ്മദിംബാം,
എത്രയോ നുറുണ്ടുകൾക്കായനാമയാ_
മതമിച്ച നിന്ന വിശാലാത്മാക്കർ,
അതിനുന്നുന്നുന്നുന്നുന്നുന്നു
ശാസപദിച്ചുള്ളം കൂളിത്തുനില്ലോർ,
പാതയ്ക്കിയവഗ്രാമങ്ങിനുവാച്ചുമാം
വൈചതന്നുമോടെവിള്ളിട്ടിട്ടും.

ക്രതകാലത്തിനാടിത്തട്ടിലാണ്ടതാം
ക്രതലപുതതാന്തമോരോന്നുമേ,
ഇന്ന കഴിവെന്തപോലോമ്മംകിലുണ്ടാവാ_
മിന്നഹപുഖ്യക്ഷം സൗഖ്യക്രമായ്.
ഹാ കഷ്ടം, മീശപരൻ ശാഖിക്കിലുക്കേക്കിയ
മുക്കത ലോകർത്തൻഭാഗ്യദോഷം!

വേദേഹ, മരാധ്യ, പൊള്ളുന്ന വൈവല്യ, നിനി_
സ്സാഹസം, തെപ്പിന്തിരുന്ന പോകാം!
എന്നപോലുള്ളജ്ഞ കൊണ്ടുപാർ വാനിത്തിനി_
നൊന്നന്ന വിലക്കിനാർ പൈംകിളിക്കർ.
ചുമണ്ഠച്ചാത്തിലാങ്ങ്ചുറുപടിഞ്ഞു തൊ_
നാ മരഞ്ഞാട്ടിലിരുന്ന താനേ.

എന്ന ക്ഷൗണ്ടിച്ച പതന്ത്രീഡിഗളുമ്-
ഒന്നേൻറെ തലയ്ക്ക് മുകളിലായി,
ക്രയഹപത്രാതപവത്രതണ്ണലിൽ വാ-
ണ്ണോരോന്നു ചൊല്ലുകയായിരുന്നു.
നാമക്കരിച്ചായിരിയ്ക്കും കരരികൾ
തന്മിൽപ്പുറിപ്പിടക്കന്നതെല്ലാം.
ഉന്നത്തശാംസ്കാരം കായ്തിശന്നാരാമുമെൻ-
മുനിൽപ്പാഴിച്ച തന്നപൊന്നിലകൾ.
ആത്മഗാനങ്ങളിൽപ്പവത്രപുടങ്ങളി—
ലാക്കിഡയാട്ടാറിയ പെപംപാലകൾ,
പാദപച്ചായപ്പുറപ്പിലതാതിടം
പാററിന്തളിച്ചിത്രം രജീകളാൽ.
എല്ല സമാശപാസ, മെന്നെന്തായ നിർപ്പതി,
എന്നോ കൂളിർമ്മയെൻമെയ്യിൽപ്പാത്തു.

വൈണ്ണണൽക്കുന്നാരമ്പണിങ്ങു, മേഘങ്ങൾം
ചുംബനംചെയ്യുന്ന മാമരങ്ങൾം,
ഉമ്മിപ്പുതാപര കൊട്ടിയുടയേണ്ണേൻറെ
മേനു ചുക്കിച്ചും മഹാസമുദ്രം,
കൊച്ചുവെണ്ണകാർക്കളുാളിച്ചുകൂളിച്ചിടം
സപ്പുന്നിലാഭമാമന്തരിക്ഷം—
എവം സുവമയമായ ലോകത്തിലും “
പാവമേ ഭഃവിപ്പു പാഴിമനസ്തു!

വിശപകമ്മാവിന്റുപ്പിലാവത്തയോന്താത്ത്
വിന്റുതാനാടനില്ലുന്നനാൽ തോന്ത്.

തത്പവിചാരത്തിലാണ് കാച്ചിട,
വിദ്രുംപാലിനന്നാം യോഗിപോലെ.

* * * * *

അണ്ണവൽക്കരിപായി തന്നകിക്കിലുക്കിന്തത്താ_
ലണ്ണും മന്ത്രിയെന്നരച്ച് പാതയു:
തെട്ടിയെന്നീറ്റു രാ; തത്പവിചാരങ്ങ_
ളട്ടിമറിയേണ്ണ; ഞാൻ ഞാൻതന്നെന്നായും.

XIII

സന്തോഷിക്കുന്ന ‘സില്പി’

I

പരിശൃംഖലമഹത്പമൊത്തു പാരം
പരിശോഭിപ്പുഅ ഗംഗത്തിന്കരയ്ക്ക്
പരിപൂണ്ണസ്ഥലിപുണ്ട് സദ്വ്യാ_
പരി മാകന്നികയാം ഷുരം വിള്ളജി.

ഈ പാവനകാന്തിയെന്തി മിന്നി
മഹാനീയം മുനിശേഹമെന്നാ;_തിക്കൽ
ഗഹനാശയന്നാമൊരല്ലസാന്ന
കഹനാമസ്തുരി വാണി മുഖവാരിയ്ക്ക്.

ശ്രീതശിശ്രൂസ്ഥലമൊത്തു മെഴന_
രുതനിക്കാപമചാരി താപസേന്നു
ഹിതമോട് നടന്ന ഭിക്ഷയേറി_
ക്ഷതാസംഖ്യം നിജപുത്രി നിബംഗിച്ചു.

അകമാന്ന് കരുപ്പ് തന്റെ പുത്രാ—
പക്ഷങ്ങളുടെ പുത്രിവെയ്യേ വാനോ,
സപക്ഷമയ്യിലിവൻ സദാ സിതഗ്രീ—
മികവോലും പുത്രചാന്വൽ പുശിട്ടുണ്ടോ?

മടയൻറെ മഹാശിരസ്സിലുക്കെൻ
പിടതന്റെക്കുട്ട് സമ്പ്ലൈസിച്ചിരുന്നു,
പിടതാമണിബേസണ്ഡയതാഴിക്കപ്പാൻ—
കടമെന്നോണമഭംഗപിംഗളുാണോ.

ഇതു, തന്റെ കരിപ്പോലെ ലോകമെല്ലാ—
മികളായ്ക്കണ്ണു രസിപ്പുതിനുതാനോ,
നിങ്ങപറുവമിൽക്കു കള്ളുവേദ—
പ്പോരുളാം മാതനി? കണ്ണടച്ചിരിപ്പു?
വിരൽ നീത്തി മടക്കി, മെഞ്ചി നാമോ—
ചുരണംചെയ്യാകമെട്ട് ചുണ്ണനക്കി,
തരുളാക്ഷികക്കൈക്കണക്കൈക്കുട്ടി
നൃരമഗ്രാഡും ജപിച്ചിരിപ്പുതാവാം!

നിലവിട്ടു നിഭാനമാചരിയ്യും
വലവേലയ്യു കണക്കുവച്ചുപോലെ,
പലാ മാലക്കി ഓസ്റ്ററാസമോടെ
വിലസിട്ടുണ്ടും വിരാഗിതന്റെക്കഴുത്തിൽ.

യതി മോരനിതെന്നു കാഴ്ത്തിൽത്താൻ
മതിയുള്ളാക്കു മനസ്സിലുക്കുവാനായ്
അതിചോരനിനിന്നും കലം ചുറാ—
നന്തിനായേന്തിയ കാവിതങ്കു പറൻ.

മുനിനാമമത്രലുമാക്കിയോൾ
മനിപാടചുരനിച്ചപോലെരിയ്ക്കു
വനിതാജനദിംഗവകതാനൻ
തനിയേ ഭിക്ഷയെട്ടക്കവാനിരങ്ങി.

വരസൗരിമാർവിലോചനേൻഡി_
വരമാല്പുംലുക്കരിയ്ക്കുയാലേ,
കരംഗുരകാന്തിയേന്തിട്ടം മ-
നിരമോശരാനമവൻ വിത്രുഖമാക്കി.

ശ്രതിൽവൈച്ഛായ വൈഹ്യമദിരത്തിൽ,
ഗ്രിഡിവത്തിൽ ഗ്രിദിഗ്രേഹകഷ്ടിപോലെ,
അതിമോഹനാന്തപയേയമോലും
കദിരാക്ഷീമണിയൊന്നു വാണികനാ.

അവക്കുളംതരമോട്ട കണ്ണവാരാ
നവയോഗിന്റുനു കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ച;
അവഗണൻ കൊതിപുണ്ണു കണ്ണിനാലും-
ജീവത്രപാസ്തമാസപദിച്ചു മേനോൽ.

കത്രകം മിഴിക്കപാക്കണച്ചുവെച്ചു-
ആളുന്നീമണിതനെന്നു ചാത്രത്രപം
മിക്കളിന്തുന്നുമായ് കഷണത്താൽ:
പത്രമിന്നൽക്കാടി കഹിക്കംപോലെ.

കളിർപ്പുംതന്നു മന്നിൽനിന്നു മിന്നൽ-
കളും കാണിച്ചു മരണത്താഴിന്നതമുലും,
വെളിവറിവനുവരുന്നു വൻമാർ-
ച്ചുള്ളിയാലേരു വിവണ്ണനായ് ചുമണ്ണു.

സ്വഹരീത സുമാസ്തീക്ഷിംഖപാണ—
പ്രഹരിൾ മാചുവി മെഞ്ഞകുട്ടനീക്കി;

‘ഹഹ, കഷ്ട, മഹോ, കടപ്പു!—മെന്നായ്—
സ്വഹസാ ചൊല്ലി മടങ്ങവാൻ തൃട്ടാി.

‘തിങ്കേമെനി, വോൻ മെഞ്ഞിംഗം
വരവാൻവള്ളായ പെസ്യമെന്തിവാനീം?
അരയേളിണമതെ’നു തൽപ്പറേശൻ
ഗ്രാഹാദംഭളിൽ വീണു കേണ്ണിരന്നാൻ.

പുക്കംപൊൺഡിയ മാട്ടന്തിറുന്തപ്പാർഡം
പ്രകടാതകമുരച്ചു എവശ്രൂണോകാൽ:
‘തകരാടക്കള്ളാനമില്ല, ഇം നിൻ—
മകാളക്കണജല്ലപ്പമിണഡലാന്.

ഇവം തന്നെട ഭാവി, റോഗചായ്യാ—
പ്രവണൻ കണ്ണിതു ദിപ്പുദിപ്പിയാൽ ഞാൻ;
യുവമത്ര കണ്ണാര, മായതയേം!
ശിവനേ, വയു നിന്നജ്ഞവാനമല്ലോ!

ഇതി ചൊല്ലി നിറുത്തിയപ്പാർഡം വിണ്ടും
യുതി പുണ്ണാദരവോടു ഏവശ്രൂണോതി:
‘യതിവയ്ക്കു, കമിച്ചിടേണമല്ലോ
കുതിയങ്ങേ തുണ മാസ്രക്കജ്ഞം.

‘മനതാരിലസംഗനാമെന്തിജ്ഞം
സ്വന്ദരംശാക്കത്തിനേകിട്ടനവാജ്ഞാ;
പുനരവന്തിയ വത്സലതപ്രമേദും
ജനകൾതന്ത്രകമാണെ! എവമേ! സഹായം!

തവ മംഗളമസ്തു! പുത്രിയാളുാ—
മിവർം നിന്ന് വംശവത്തേട്ടു കൂലവഡ്സം;
ജവമോടിവർം കാന്തനോടു ചേരും,
യുവമന്നാൽ വിഷവല്ലി പുത്രകായ്ചു!

ചടിയും മുതൽ, വംശത്തു പൊട്ടി—
സൃഷ്ടിയും താവക്ക, മാവത്തെല്ലു പിന്നെ?
ഇടിവാരംപടിയുള്ളിലാരാ വിവരി—
നാടിപെട്ടാലവിലം കഴിഞ്ഞു കാഞ്ഞു!
അതിനാൽ പ്രണയത്തെ വിസ്തരിച്ചി—
സ്സതിയപ്പാത്വവെളു തുജിയ്യിണം നീ;
ഇതിലല്ലവുമേ വികല്പമൊരാൽ
സമിതി പിന്നേത്തു ഭവിംബവുമത്രേ.

കയ ലേശവുമല്ലെല്ലിലണം—
കരതി;—കാഞ്ഞമനാഞ്ഞമല്ല തെപ്പും:
പെരുതാം കലരക്ഷണത്തിനായ് സർ—
പൂര്വഹൻ പുത്രരൈയും പരിതുജിപ്പു.
കലരക്ഷയതിനു പുത്രനെ, തതനു—
കലമപ്പുടണരക്ഷണത്തിനേ, വം
വിലങ്ങറിയ പട്ടണത്തെ നാട്ടിനു—
നിലനില്ലിനു, മസംശയം തുജിയ്യാ.

ഭക്തമുക്തമീയന പുത്രിയാളു—
അതക്കമഞ്ഞുകമിട്ടു കെട്ടി, മീതെ
കയ കത്തുവിളക്ക കരതിനിന്തി,—
അതിങ്ഗംഗാംബുവിൽ വെച്ചുംകിയാലു.

അരുപാതകമെല്ലു, മത പുണ്യം
 ചെറുമിറ്റംഗാധായാട്ടുള്ള സംഗമത്താൽ
 അരുതിപ്പുട്ടമാക്കി; - മതയല്ലോ
 മദ്ജന്നത്തിൽ മഹത്തപവും ലഭിയ്ക്കും.
 സ്ഥിരനിശ്ചയമാണ് ചെയ്തുകൊംക്കി-
 നിരവിൽത്തതാനു പാഠത്തപോലെയല്ലോ?
 ചിരക്കു സുകമംഗളം ഭവാനന്
 നാരചപ്പാശടിലാശയൻ നടനാ.

അതി പോയളു ചിത്രങ്ങുരതചിന്താ-
 തതിയാൽന്നതരു വണിക്കുക്കുമ്പേബു
 മതി മദ്ദി മയദി നിന്നനില്ലിൽ
 സ്ഥിതിക്കാണാനി, ടിരിവട്ടു കൊണ്ടമട്ടിൽ.
 ചില മാത്രകളും നിലയ്ക്കും നിന്നി-
 ടലാലുള്ളേശവിവർണ്ണനായ ഏവാശ്യും
 അലസം മണിമച്ചിനഞ്ചിലെത്തി-
 പ്രലതേവം പ്രലപിയ്ക്കുവാൻ തുടങ്ങി:
 ‘മകളേ, മതമാലതാമത്സ്യി-
 മലരേ, മതോളിയുമംഗളംഗിയാളേ,
 മമ കണ്ണിന പുണ്ണിവെക്കിലാവേ,
 മധുരാലാപിനി, മനഭാഗ്രായ്ക്ക് തോൻ!
 കനകക്കൊടിപോലെ മുന്നമെന്നോ-
 മനയാം നിന്നുടെ ജാതകത്തിനേവം
 വിനപെരട്ടായ കഷ്ടവാത്തങ്ങൈത്തന്നു-
 മനമഴ്യോ, മകളേ, തകന്നിട്ടും!

കളവാന്നിയെ നീറിലിട്ടോഴക്കി—
അളവാനോ കനിവെന്നിയേ മനീഗ്രന്ഥ
കളവറ വിധിച്ചു! താപസക്ഷിം—
അളമിത്തജ്ഞ കണാരമാകമെന്നോ!

സുത, സുദരശനഗാനുഡിയാജ്ഞ, ന്—
സുക്തചുമ്പിപ്പിക്കിലുന്ന മത്തുരത്നം,
സുജനത്തിനു വജ്ജ്യാകയാൽ മേ
സുവമെന്നാളിത്ര നാസ്തിയായി മേലിൽ:

ബത, കൊച്ചുകമാരിയാജ്ഞയെമു—
ട്രിതമന്മൈ വെടിയേണ്ട ദേവമേ, എന്നു?
സുതകാരനാമീ മദ്ദിയവംശം
ക്ഷതമായാലു, തുമതു പതിയാമോ?

വരമാളനിതൻവച്ചു പാഴായ്—
വക്കവാനം വഴിക്കില്ല തെല്ലുവോദ്യം;
വലിയേരിവരു ത്രികാലപ്പുത്തം
വടിവിൽക്കാണ്ണങ്ക വന്നുവോയരല്ലോ.

അതിമാത്രപുഡിപ്പുവമേന്തും
യതി ചൊല്ലും മൊഴി വേദവാക്യമനേ;
അതിനാലതുവോലെ ചെല്ലുയെന്നു
ഗതിയിങ്ങജ്ഞനത്തിനാല്ലുമുണ്ടോ?

അള കാണ്ടിതവക്കുറയാജ്ഞ ഹാഹാ,
കളയാനിക്കരളിനാരസ്മില്ല—
ഖൂഡിക്കൽ മികച്ചപുപിയാമന്നു—
ഗളനാളത്തിൽ വിഴക്ക് തീക്ഷ്ണംവാങ്ങും!

സുതയിൽ പ്രിയവും, കലാത്രയത്തിൽ-
ശ്വര, വാഞ്ഛം ദയവും വളർന്ന ചെവഞ്ഞുന്-
നിതരാം വിഷമിച്ച താപസൻതൻ-
മതമേ ചെയ്യുവതിനു തീർച്ചയാക്കി.

II

ഉലകിൻമിഴി ക്കമ്പാക്കിയസ്താ-
ചലമേരിത്തുടരശ്ശി തുകിനിനു;
ഓലസാതപരേവകൊണ്ട ഗംഗാ-
ജലമപ്പോൾക്കുനകകാദമായ് വിളുന്നൈ.
ദിവസേശപരനായു പോയ്യുറഞ്ഞു;
ഭവനം ഭരിതമസ്തിനാൽ നിരന്തരു;
ധവളച്ചുവി മനിൽ വീഴി നേത്രാ-
സവമാം ചന്ദ്രനദിച്ചയൻ മെല്ലേ.
സീഫടികപ്രഭമാം നിലാവു ഗംഗാ-
തടിനിജ്ഞിളി തടട്ടുമദ്ദമംതോടും
പടിവോട് പതിച്ച കണ്ണകളിക്കം-
പടി മിന്നി പരലാഗശാഭദ്യോടും.

വിപരിതവിധൻ തപസ്വി പച്ച-
ക്കപടം വാൺിജനോട്ടിച്ചവീക്കി,
ചപലവ്യുവസായശാലയാകം
സപപദം പുക്ക രസേന വിത്രുമിച്ച.
മകരാക്ഷികൾമെശലിയാം വണിക്കിൻ-
മകളൈത്തനെന നിനച്ചുകൊണ്ട നീചനു

പകൽ ബാക്കിയുമെ കഴിച്ചു, പിന്നു-
സുക്കാർദ്ദിപ്പുരാഞ്ചതിനാനിവള്ളം:

‘വലുതാം മരമഞ്ചെയാനൊലിച്ചീ
വറ്റഗംഗാംബുവിലിപ്പുശ്രദ്ധമ്മേം;
വഴക്കാതത്രപോയ്പ്പിടിച്ചുടക്കത്തൻ-
വസതിജ്ഞാശ്വിലണ്ണജ്ഞക്കെന്നു വത്സൻ?’

ശ്രദ്ധക്ലിന കേട്ട ശിപ്പുരെംബു-
വരക്കൊന്തിച്ചു തിരിച്ചുതാറിലേജ്ഞാം;
വിക്രതൻ മുൻ മനമാജനക്കരിക്കം
വരതിച്ചുട്ട വിച്ചിന്തനം തൃടർന്നു:

‘ശിവനേ സുക്കമാരതാവില്ലാസം
ത്രവന്നേ മരരായ മക്കാളിലേബും
ഇവനിനവരജ്ഞാം കണ്ണതില്ലീ;
നവനീതാംഗി നമുക്കതനോ വേണാം.

അതുതാൻ മുവമിന്ത്യസുന്ദരഞ്ജി,-
യതുതാൻ പോർമ്മല പോമലപ്രമാണം,
അതുതാൻ ചെറുചെചുചെടിക്കുന്നാം,-
യതുതാൻ ക്ലീനിന കഞ്ജബാണബാണം.

ചുളുക്കുരം ചുളുച്ചുഴുനോ-
രജുകാലാന്തിതമാക്കവിശ്വാതതടത്തിൽ
അരുളവന്ന രസം കല്പാം ചുംബി-
സുളിവുണ്ടാക്കമവസ്ഥതനോ മോക്ഷം!
ഖനാലജി കല്പം കൈകകരി തട്ടം
കനക്കുചുട്ടലാഞ്ഞ വല്ലപാടം

സ്ത്രീകംഭമനാച്ച പുണ്യത്ത്വം
ജനനത്തിന് ശരിയായ ചാതിതാത്മ്യം!

കളിർവ്വെണ്ണതി തുകിട്ടു നിലാവാ—
ലെഞ്ചിമിനം നിശ, കാന്തമീ നിശാന്തം,
അഞ്ചേരുക്കശലാളുനംഗലക്ഷ്മീ—
കളിരംഗം—മമ ഭാഗ്യമിനം പുണ്ണം!

മനിവേഷമാടീവക പ്രദോഹ—
തതിനിവൻ ഹന്ത, തുനിംതത്തില്ലെയെന്നാൽ,
വനിതാമട്ടിമണ്ണനത്തയുണ്ടാ,
തനിയേ പുള്ളിട്ടവൻ തരം വകനാ?

പര, മെന്തു വിളംബൈ?—മെന്നേറ കളി—
തരമാ വെവ്വേവരൻ ധരിച്ചപോയോ?
കരപ്പക്കമെങ്ങന വല്ലപേരും
തരളാപാംഗിയെയാത്രു കൊണ്ടുപോയോ?

കാമാത്തനായിത്രവിധം പല ചിന്ത പുണ്ഡാ—
കോമാളി തന്തല ചൊറിഞ്ഞ, മ കൈക്കെതരിച്ചു,
വാമാക്ഷിയിൽക്കൊതിമുഴുത്രു മുഴുത കന്പ—
പ്രേമാരി ചെയ്ത, മവിടച്ചുരമാന്തിനിനം.

ഉംതനിഡിട്ടു വിനയക്കനിയെടപ്പോഴിയി—
മെത്തതിച്ച ശിശ്യർ മുരഖിനേറ മനോരമാന്ത;
തന്തിപ്പുള്ളച്ച മനിമനു കതാപസാല്പു—
മുത്തിന്പകിട്ടയ മച്ചിലണാച്ചവെച്ച.
അരകളിയപടി ചെയ്തുപിശ്ചരപ്പാകമൊപ്പും
മുരുവരെന വന്നെഴിപ്പുംരം വാങ്ങിനിനാ;

നികപമപരിതോഷം പുണ്ട് സന്തുഷ്ടിയപ്പോ—

ഈയായ മുട്ടഹസിതത്രേതാടാജ്ഞനത്രേതാടഃ ചൊന്നാൻ:

‘പ്രയത്മതികളാകും നിങ്ങളിച്ചുജ്ഞ പുണ്യ—

ക്രിയയിൽ മുദിതനാൽ താൻ; നന നിങ്ങൾക്കഴിയ്ക്കും;

സ്വപ്നമിനിഡയായ കാഞ്ഞം ചെയ്യവാനഭാട്ട്; തന്തന്—

നിയമവിധിനടത്താൻ നിങ്ങൾ പോജ്ഞാർഥവിനി

(പ്പോൾ.

ഈ മട്ടാനാരചചയ്യ ശിഖ്യുരയയ—

ശ്രൂതർഗ്ഗഹം ചെന്നാണ—

ഞതാ മഞ്ചീഷിഡയ മനമാദ്ധീതനവൻ

മനം തുറന്നിടവേ,

• കാമർത്താമരസാക്ഷിയാർഥ പകരം

മെപ്പുണ്ട തന്ത്രശ്വീകൃത—

സ്നോമംപോലെഹയാതഗ്രസതപമതിൽനി—

നോരാത്തു ചാട്ടി ക്ഷണാൽ.

മാന്താർസായകനാടകകളുള്ളികളിൽ—

സ്നോല്ലാസമപ്പിച്ചിട്ടി

കാന്താദന്തനവദാദിക്കൊണ്ട് മരിവേ—

റീഡാൻ കൊതിച്ചുംകടൽ,

താൻ താധിച്ചു കരിംകരണ്ണതു കയ—

ഞന്തപ്പാട്ടമേല്ലിച്ചിട്ടി

മാന്താലും കടിയാലുമപ്പടി മരി—

പ്പുട്ട മനിഞ്ഞനാഹോ!

വൈവഹ്യം പുണ്ട് വൈവഹ്യൻ വനനദിയിലോഴം—
 ക്ഷേത്ര പൊൻപെതല്ലാളീ,—
 താവൽത്തീരത്തു ലാത്തുനോക്ക തക്കാറുപൻ
 കണ്ടെന്ന് കൈക്കലോക്കി;—
 അ വന്നിച്ചുജ്ഞ മന്ത്രയ്ക്കമായ ക്ഷപിയെ—
 ചേത്തച്ചുട്ട വിട്ടാൻ:
 വൈവത്തിന്ക്കും മുടാനാനായവന്നുമഴ്ത—
 ക്ഷേത്ര സൗത്രം ഒക്കലംകാണ്ടം.
 തന്നക്കമ്മത്തിന്നുമല്ലത്തെത്തരമാടന്തവി—
 ചുംപുരം വിട്ടപാഞ്ചതാ
 വൻകളുള്ളതാപസന്തര സ്കലുഷകമഴ്മ
 രാത്രിയോടൊത്തു തീർന്നു;
 മകത്തയ്യാം മഹാനാമോക്ക റൂപസുതനിൽ—
 ചേന്നതായിട്ടിന്താ—
 തക്കം കൈവിട്ട മോഭാക്കചിത്തള്ളദയനായ്
 വാണിതാ വാണിജേന്നും.

XIV

ലഹളക്കാലത്ത്.

(മാകനമഞ്ജരി)

‘മുട്ടാളമാപ്പിളമാരിൽനിന്നനാട്ടുനോ—
 പുട്ടാളക്കാരരത്തുണ്ണച്ചുന്നാലും
 മാപ്പിളയാണ താനെനന്നുള്ള തെററിനെന്നു—
 മാപ്പിളഡ്യൂഡിനു മാപ്പേക്കിടം!

തുനെയും കൈയ്യും ചെന്തിയും,-
 പൂർണ്ണ നഷ്ടം കൈയ്യു കടിപ്പു സപ്പും.
 കൊല്ലും കൊള്ളും കൊള്ളിവെച്ചിട്ടും
 കൊണ്ട് മടങ്ങാത്ത മുഖ്യരന്നാർ
 നില്ലാതെന്നേക്കും ഹാ, —മത്രുപ്പരതാനല്ലയോ
 വല്ലാത്തീപ്പട്ടാളക്കാരമെല്ലാം!
 നൽക്കുകയും തുക്കമരമായി മാറ്റുന്നു;
 മത്രുനീപ്പട്ടാളക്കാരനായും!
 പാരിക്കൽപ്പട്ട വിരിയേണ്ടും കൈകളാൽ
 പാവുന്ന കാരമുള്ളിപ്പൂപികൾ.
 അളളിം, ചുഴുചുള്ളംകുത്തമൻജീവിത—
 ചുംബക്കയെപ്പട്ടുന്ന പൊട്ടിയേണും!

പാരിനീറ്റി ശ്രദ്ധയിക്കൽപ്പതിച്ചും
 പാവം മഹമദമകയിതാ,
 അക്കത്തിലോമലാം തങ്കൾടാവുമായീ,
 തിക്കംകലെ മിനാം സസ്യവോലെ,
 കണ്ണു നിരഞ്ഞുമെ കണ്ണും പൊരിന്തുമെ
 കല്ലിലിരുന്ന കരഞ്ഞിട്ടുന്നു.
 ചിന്താപ്രതാന്തയാം ബന്ധുരഗാത്രിതന്—
 ചന്താരാളിയാം കപോലഭാളിൽ.
 ചിത്രന ബാധ്യം തടപ്പു ചരമാക്കണ്ണ്
 പൊന്തുകരെങ്ങളാൽ മാറിമാറി.
 താവൽ ശ്രമസേപം ദയാത്മവിശക്തം
 തുവിളപ്പുന്ന ചെറുനെന്നവിമേൽ .

ഇഷാക്കരിമാനമുറുനോക്കംവിയം,
കേശക്കരുന്നകർ പററിക്കാണ്ടു.

കാമരാക്കണ്ടതിന്റെക്കരുന്നശരിരല്ലിൽനി—
നാ മൺജീവക്രമയത്തിയവർ
കൈവരത്തിന് ചെക്കപ്പാട് മായാത്ത പെതലിന്—
പുവൽക്കുവത്തൊന്നു ചുംബിയ്ക്കുവേ,
നാലുരു മുത്തിന്റെക്കണ്ണികയത്തക്കത്തിന്—
ലാലുടത്തെല്ലിലണ്ണിയ്ക്കുവേ,
അസ്സിന്തുകട്ടിയ്ക്കുയ്ക്കെദ്ദേവം കരണ്ണയാ
കല്ലിച്ചുതള്ളിയ പാർക്കടങ്ങൾ
കപ്പം ചുരത്തി, ജനനിതൻ ശ്രദ്ധിക്കാം
കപ്പായവുംതുടിയാർദ്ദമായി.
അമ്മൻജീവായ്ക്കു ചുംബിപ്പാൻ വെന്നാണോ—
തമിഞ്ഞത പുഞ്ചിരിക്കാണ്ടുക്കൈ,
അത്തന്നഗാത്രിതേനാരോ സിരകളു്—
മെത്തിച്ചുനോക്കീ പൂളക്ക്കൈളാൽ.

‘അപിളിക്കിണ്ണും ചെരിച്ചീയുലക്കത്തി—
ലാൻപായ പെപപാൽ പൊഴിയ്ക്കുവോനേ,
നിന്റിങ്ങസപ്ര്യേക്ഷഭള്ളുള്ളവകളി,—
ബെന്തരുത്തുക്കളു പിതാവുണ്ണോ,നനിൽ.
നിന്തുമാമാ നിന്റു പള്ളിയറയിലെ—
ബേംഗ്രൂരാക്കീടുക്കി തൈക്കൈളിയും! ’
വിസ്തൃതചീനതന്നനുത്രമാമേട്ടിൽനി—
നിത്രം വാങ്ങിച്ചുഴുനോറവർ

പ്ലായർപ്പസാമ്മാന മിചിക്കെളു—
പ്രായിച്ച നോക്കിനാൽ ചുറ്റുപാടും.

ഒരുണ്ടായ ശ്രീക്കുമാരക്കേണ്ടുകൊണ്ടു—
മല്ലവാർപ്പസ്യ വിവിജ്ഞയായി;
തെക്കുളിർത്തിക്കെളുത്താമ്പിയെട്ടുത്തു താ—
നകടൽക്കോളിലേയ്ക്കാഞ്ഞുചുടി.
ചുറ്റിലുമങ്ങ ചരൽപ്പുറപ്പാണാ,തി—
ലും മനശ്ശുനമില്ല വേരു.
മിന്നാമിന്നായ മിന്നാ പെച്ചുാട്ടാട്ട
മിന്നിച്ച പൊന്തയുണ്ടാണിന്തുമായ്.
പുത്രൻവിക്കനകാരത്തിയെപ്പുാദരം
ഗ്രാമപ്രകൃതിയാമാ വിജനം.
വെണ്ണക്കൽപ്പിതം പുണ്ടകൊണ്ടതിരോഹിനാ—
തന്നുകുളിർപ്പോറിയാൽ വിശിവിശി.

ചായന പുൽകളിൽച്ചായകഴൽച്ചാത്താൽ
ചാലവേ സ്വക്കളിണിഞ്ഞവഴിം
രണ്ട് ഓക്കപ്പാട് മുറം നടന്നൊരു
കണ്ണൻകിണാറിനടക്കബൈത്തി—
നേരേ നിവാസ തല പൊക്കി നോക്കുന്ന
കുരത്തഴന കരിപ്പനകൾ;
ചോണാറ താരമാം കൈത്തിരി കത്തിച്ച
താണ്ണനോക്കീടുന ശാന്തചാനം.
എന്തായവാടാണി, താവാമവിംഷ്ടിപ്പുള്ള
ചിന്തിതമണ്ണുത്തിന്കേളിസ്ഥലം.

അഴിമള്ളിക്കിംപോലായവിം കൂപത്തി—
ലായതനോട്ടെമൊന്നാളിനോക്കി.
പാരിച്ച ദിംഞ്ഞാഗമേരും ശിരസ്സിനെ—
പൂഡേ മരഞ്ഞിം ‘തട്ട’ത്തിനാൽ
തയ്യൽക്കിടാവിനെ മാറോട്ട ചേത്തണാ—
ഞ്ഞേം, മുരൈക വരിഞ്ഞുകെട്ടി.

‘അംഗം, കുപാനിയേ, നിത്രും പൊരുക്കക്കി—
ജുളിവിം ചെങ്ങം പിഴക്കെള്ളും!
നിന്തിയനോട്ടത്തിലെൻകക്കുംകുംമി—
തന്തം പെടാപ്പാപമായിരിയ്ക്കും;
എൻഡ തൊറിത്തിന്തു നരകദൈ—
ഞേഴിലുമെന്നെയറിഞ്ഞുകൊബിക;
ഒക്കെഴീഞ്ഞിട്ടുട്ടവിലഭയുണ്ടെന്നു
പക്കലടിയന്നെയത്തിയ്ക്കേണ!
ഇംവിധുജെളിായ പ്രാത്മനമാത്രമേ
ഒരുവമേ, തപദാസി ചെങ്ങന്നുള്ള,’
രാവിനാഞ്ചാർമും നെന്തുവിൽത്തരിച്ചിട—
മീ വാക്കെല്ലാത്തി നിന്തിടവേ—
പാരിഞ്ഞര മഹാമഹതീജീളുവിണാതൻ—
ഡാവനത്തു മറിഞ്ഞതീടവേ—
ശിപ്പുമഗാധതനിൽനിന്നിട്ടുകൊണ്ട്
സുപ്പുക്കത്താരാട്ടയൻവന്നു.
മന്നിന്നമണിവിളുക്കാനുകെട്ടി!
മന്നിന്നമണിവിളുക്കാനുകെട്ടി!

അതുവിൽ മൃഗകിയോരസ്യാധി വാനിക്കേം
മാറിൽത്തെളിഞ്ഞതായ താരമായി.

എതു മക്കളമിതന്നാസ്യത്തിൽ വെണ്ണുന്ന
പൂർത്തമന്മാസങ്ങൾ പൊങ്കിക്കാണാം.

XV

ശാശ്വതാച്ചന്നം

(കേക്ക)

ലാലുജി—ഹാഹാ, ഹാഹാ, കരണ്ടീട്ടകയെന്നു
മാലുള്ളു മനശ്ശുനാ മരുനായ കഴിവുണ്ണോ!
ഭാരതമാതാവിശ്വൻ വിരസന്താനങ്ങളിൽ
വിരന്നായ് വിള്ളൽക്കായ വിത്രിലുചരിത്രം—
നിഃംഗഹമനേതാ! കഷ്ടകാലത്തിനടിപ്പെട്ടു
നിഃംഗനമടങ്ങത്തല്ലോ; നിസ്സുരം ധിത്രംസമാനം!

തനതാമായുംശ്ശാലം മുക്കാലുമവിട്ടു
ജനകിഭജനത്താൽബോവിതമാക്കിപ്പോന്ന.
ഒമ്മതന്നുകാൽച്ചുഞ്ഞലുഡിയ്യാൻ കനിയൽക്കാ—
നമഹാനായച്ചയായ്ക്കൈത്തിക്കമ്മം ചെയ്ത.
രാപ്പുകൽ മാത്രമുള്ളശ്ശാൽക്കനാമവിട്ടതെന്ന
രാജദ്രോഹിയായ്ക്കണ്ണു നിഃ്ഖുരനിയമങ്ങൾ;
ധന്യമാതുവക്ഷിസ്തിനിനടത്തിന്തിത—
നാന്നുഭേദഗത്തെയ്യുംഹോ, ‘പഞ്ചാബു സിംഹ’ത്തിനേ;
എതു നരശ്രൂപ്യൾത്തന്ന സ്വന്തരാജുതെയ്യുംഹി—
കാനയിച്ചിതു വിണ്ണം തടവിലടങ്ങുവാൻ.

എന്തെല്ലു ശ്രോരാപത്ര ചുമനീല,വിചനീ—
യിന്തുജ്ജമിന്തുകാക്ഷം നട്ടെല്ലാനയത്രവാൻ!

അതുഡയമടക്കാത്രജ്ഞിാ യോധവീരനാരെ—
അതു രക്തപുനം ചെയ്യാതമരകം സിംഹദാസമു—
അതുക്ഷം,മിംഗതിഭീകവായുജ്ഞ കൃകനം
നേക്ഷവാൻ കഴിവുണ്ടനിപ്പുംഘതിതാ, കണ്ണു്:
എന്തോരു മദാസ്യനാം പൊല്ലീസ്സുകാരന്തർത്തൻക—
ജ്ഞ,ദൈഹാ, സുവിചാരംഗംമാത്തികനെന്തും!
ഹദഹാ, ഹിശാചാണ ദേവനെക്കാനതി;—തു—
മറിവേറിയോർ ചിലർ കാലങ്ങേമനോതും!
അസ്യതാമിന്റുമൊരു സൗംഖ്യനെ വിഴ്ഞി;—യി—
ദൈനന്താക്കൈ നമുക്കിനിക്കാണേണ്ടിവത,മാവോ!

കെട്ടാട്ട ജീവൻ വെജ്ജുമിന്തുതൻ കരംക്കാനു
പൊട്ടിച്ചിതയേം, കെട്ടനീതിതന്നപ്രഹരണമി;
കമ്മാട്ടമിഞ്ഞാപ്പേട്ടാരിഞ്ഞി കെട്ടാനേതു
കമ്മം?—നാഡോ, നമ്മൾ കീഴുപോട്ടെട്ടിഞ്ഞിഷ്ടുനാ!
മാലേന്തിക്കരണത്തിടാമിനിമേൽ; കണ്ണീരൈപ്പും
ഒക്കലേപ്പുംകരണത്താട്ടുടെ വെണ്ണിരായ്യപ്പോയി!
നായകനില്ലാതായി നമ്മൾ നയിഞ്ഞുവാൻ;
നാണ്ണയമില്ലാതായി നമ്മൾതന്നോട്ടക്കയ്യിൽ;
നാജീവനത്തേയാക്കരാജ്ഞി നാഡിയും ചലിഞ്ഞാതാൻ;
നാടിതു നാശത്തിന്റെ നാട്ടുരംഗമെന്നായി!
ഇതിലും മീതവരുന്നതാരാപത്ര വരവാന—
സാന്തിഷ്ടം?—മിന്തു, തവ ദിക്കുംശം ദിരാധനം!

പാവമാം മലനാട്, നിന്നില്ലെങ്കിൽനീനാ—
 ചുവന്നമവിട്ടതെപ്പാദമിൽപ്പിച്ചിലേ;
 അതിക്രമഹോസ്യ, മഗ്നിഷ്ടഭാഗ്രാദയ,—
 മസ്സനാതനപ്പണ്ണസ്വത്തു ജയിഞ്ഞടട!
 ധന്മാപ്പാദരജസ്സിനീൽക്കു ചരിഞ്ഞന
 എന്നത് നിശ്ചപസിച്ചിന്നി മലനാട്ടിലെപ്പാറം
 അസ്ത്രമന്നാലുമ്പിണായാലു, വിട്ടതെന്തു—
 ഫൂസ്തിലും നമ്മൾ ശാശ്വതാദ്വന്ദം ചെയ്തു.
 ബ്രഹ്മസായുജ്യം പുകാരങ്ങയുമവിടെയ്ക്കു
 നമ്മൾതന്നെ കരിംകല്ലാലൊത്തുക പട്ടക്കാവു!

XVI

അന്തിയാക്കപ്പോൾ.

(മാക്കമജ്ജരി)

എന്തിത്തിള്ളെന്നിതന്നാദ്രിമെശലിയിൽ
 ചെംതിജൈജാളിത്തുകിരിടംപോലെ:
 കാമൻ റാപ്പടയ്ക്കുകൾ തേജ്ജവാൻ
 ചൈകവന്ന മാണിക്യുകൾമുണ്ടോ?
 ചാന്തം വരുത്താൻ മുതിന്റു സായന്തന—
 സന്ധ്യാളേന്തിയ പ്ല്ലിംമോ?

മേലാളിമേചകവിചിയിള്ളക്ക്രമം
 മേളിച്ച വാനമാം വാരാശിരെ

കനാത്തു നീന്തികവീച്ചു കതിരവൻ
 ചെന്നണ്ണംതീടിനാനത്തുരത്തിൽ—
 ദിസ്ത്രിമാർഗ്ഗത്തപ്പിനിട്ട് ലാനമാ—
 നസ്താദിച്ചുല്ലാവിൽക്കാലു വെച്ചു:
 പുവ്വികാമാറുത്തടിയ പൊൻപത്ര
 പുകിതേ പദ്ധിമദിക്കരത്തിൽ.
 ഭൂതമാം കാലത്തിൻവാസരമാലകിൽ
 ഫ്രാതമായ് നമ്മണിയെനാമള്ളടി;
 ഹാ, മനഷ്യായുസ്സാം പുവിനിത്വഭൂമാൻ
 പാഴ്ങ്ങാർക്കാട്ടിലിടിഞ്ഞു വീണോ.

വാട്ടമിയന്ന തൻവചാപൊരക്കരങ്ങളും
 നീട്ടിയച്ചത്തത്തുമാദിത്രുവന
 മെത്തിട്ടം രാഗത്താർ സസ്യാനതാംഗിയാ—
 ഒള്ളത്തിവലിശ്ശതാനു ചുംബിച്ചാണൈ.

വാസരപ്പാൽപ്പുണ്ണുചുപ്പിത്തുകണ്ണിതാ,
 വാരിധിക്കോളിൽപ്പതിച്ചിട്ടനു;
 സാക്ഷാത്ക്രപ്തതിന്നനാഴികവട്ടയോ
 സാഗരനീരിക്കൽ മിന്നിട്ടനു?
 വെള്ളത്തിലാ തുന മേലനീരാളത്തിൻ—
 പൊള്ളയോ കുരുത്തു പൊന്തിക്കണ്ണു? .
 എ കണ്ണും,കെട്ടഴിഞ്ഞാഴിയിൽ വിണ്ണഹോയ്
 നാകവക്ഷഗ്നിലെപ്പുംപതകം!
 വാരിധിലാണ്ടുകഴിഞ്ഞു കട്ടകട
 വാങ്ങണിതനംടെ നീർപ്പുംപകടം.

താണം ഹാ, നാണം ഹാ, താണം; തപനനെ-
ക്കാണാവാനില്ലെന്ത്;-ഞാനുളിയിട്ടോ?
അക്കന്നാം തീണ്ടെ പൊട്ടിത്തെനിച്ചിട്ടോ
ചക്രവാളുണ്ടീൽത്തീ പിടിച്ചു?
സന്ധ്യതൻസിന്റേ രഘും തൃശ്ശിട്ടോ
ഹന്ന, തൃഥതീയംബന്നരാനും?
ചേലാഴുമനിത്തുട്ടും ദിഗ്രേഖിത്തി- .
മേലാക്കേചുംചായമിട്ടിട്ടും;
കന്നിൻപരിഷ്ഠനു കൗതുംബന്നയത്തിൽ-
അഭന്നിക്കൈമാല മാത്തിട്ടും;
കുറവന്തുണ്ടുംതുംബുലം ചേക്കും;
കൂക്കുമര പാറുനു കുപ്പയിലും;
ചല്ലേവഞ്ചലത്തുപുതുക്കി മിനക്കും;
പത്രകോശന്തിലരക്കിട്ടും.

അന്തുകുംതത്തു ദിനേശപരൻ നല്ലിയ
ബന്ധുരകാഞ്ചനമാലകളെ
പട്ടാംബന്നത്തിൽപ്പോതിന്തു സുക്ഷിയ്യുംയാൽ
അജ്ഞയാം സന്ധ്യതന്നീടുവെച്ചിൽ.
തങ്ങളുംകതലുപുന്നിനാലംഗുമാൻ
ചെംകസവിട്ട ഭൂതലങ്ങളെ
നോരായ്ക്കുവിശയാത്തുക്കി വെച്ചിട്ടും
വാരാശി വൻതിരംകൈകളാലേ.
കാലാഗ്നിയാണാലുമക്കുവൻറ നല്ലാത്മാ-
വിലോകം വിട്ടവിരിഞ്ഞതിട്ടില്ല:
പത്രുഗ്രാമ്പോട്ടോരോ പ്രദീപമായ്
പത്രുഗ്രഹാരം സമജ്ജപലിപ്പു. .

പാടിസ്ത്തിപ്പിൻ പിക്കാളു, കീതിപ്പിൻ
 പാരിതു തീതേന്താവനത്തതകളു!
 അക്കരുളിശമാം സാസ്യത്രജ്ഞിനാൽ
 വനക്കവല്ലാം മേല്പദ്ധേയാം,
 അകാശലിത്തിമേൽ പേര്ത്തും വരയ്ക്കിൻ
 ലോകാധിനാമന്നു നാനാത്രപം!
 എ, മന്ത്രഉലോകവന്ത്രുകൾ ചുന്നോക്കിട്ടാം
 കോമലുകോരകതാരാലുമെ,
 വ്യാമകരിക്കലിൽ കാത്തുവിൻ നിങ്ങളാം
 പ്രമസപ്രവാഹാ പേരോരാനും!

വള്ളുതേതാളികൾ പുതിയ കൃതികൾ

വിഷ്ണവൻ (സാമിനുമഞ്ചരിഞ്ചട തൃച്ച)	1
ദിവാസപള്ളം.	1
വിരഞ്ഞംവല.	1 8
ഇന്ത്യജന കരഞ്ഞിൽ (രണ്ടാംപതിപ്പ്)	0 6
പരലോകം.	1 3
സ്നീ.	0 10
എന്റെ മുക്കാമൻ.	1 0
അഭിജന്താനശാക്കതളം (രണ്ടാംപതിപ്പ്)	2 4

അധാരാധികൾ

അധകർത്താ: സി. അച്ചുതകുമാർ. റില 1ക. 4ബാ.

സുപ്രസിദ്ധകവിയായ ജി. ശക്രകുമാർ. ഈ ഒ
ചെറുകമാസമാഹാരതതിന്റെ അവതാരികയിൽക്കൂ
ന്തു നോക്കുക: “സോഖ്യാജ്ഞകമായ സംഖ്യപി
വും പാതുകളും സജീവത്വവർക്കരണവും,
അംഗീകാരം കൊടുക്കുമ്പോൾ ഒരു ക്രാന്തികളിൽ
രോഗമന്മാനത്തിലെ ഒപ്പു കൃതികളുടെ മുന്ന
യിൽ നില്ക്കുന്ന.....
.....പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസാനത്തിലെ
വിജയം ഇംഗ്ലാന്റികളുടെ അവിഭാവത്തെന്നാണ്
അയിച്ചാരിജ്ഞന്നതു”

മാനേജർ,

വള്ളുതേതാൾ ഗ്രന്ഥാലയം
ചെറുതുരത്തി, കൊച്ചിജില.